

1650

Regler

for Udlaan af Bøger fra

Hamar Arbeiderforenings Bibliothek.

- 1) Bogen kan beholdes i 4 Uger hvorefter den maa indleveres til Bibliothekaren i den fastsatte Bogudlaans-time.
- 2) Laantageren er ansvarlig for Bogen og maa behandle den pent.
- 3) Under Bogens Brug forbydes det:
  - a) at lægge Fald paa dens Blade,
  - b) at tilsele den med Blæk eller paa anden Vis
  - c) at afrive dens Blade eller dele af samme,
  - d) at bryde dens Permer.
- 4) Befindes Bogen ved Indleveringen at være beskadiget paa nogen af de nævnte eller lignende Maader, kan Foreningen forlange den efter Omstændighederne istandsat eller anskaffet ny for Laantagerens Regning.
- 5) I Regelen udlaanes kun 1 Bog ad Gangen.
- 6) Fremlaan er forbudt.

NANNA THRANE

LØITNANT MEISNER

NANNA THRANE

LØITNANT MEISNER

CHRISTIANIA INTERIØR
FRA SLUTNINGEN AF DET 18DE
AARHUNDREDE

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

1911

Copyright 1911
by Gyldendalske Boghandel
Nordisk Forlag

1434

TRYKT I CENTRALTRYKKERIET KRISTIANIA

Anne Marie Lauritsen var yngste Datter af gamle Lauritsen, en velstaaende Kjøbmand paa Torvet. Hun var den sidste af femten Søskende og kom til Verden Aaret før Forældrene skulde have Sølvbryllup.

Hendes ældste Søster, den rige Madame Petronelle Meyer, var Konefadder, da hun blev døbt.

Fordi Anne Marie var den yngste, var det ligesom hun blev lidt forkjælet. Ialfald syntes hendes ældre Søskende det.

Hele Søskendflokken maatte hver Morgen Klokken 5 fuldt paaklædte og færdige komme ind i Forældrenes Sovekammer og gaa hen til Sengen og kysse først Far og saa Mor paa Haanden.

Forældrene tog sin Magelighed i Agt og laa til et Kvarters Tid over 5.

Hændte det en sjelden Gang, at en af Børnene forsov sig, saa kom Mor selv op med et stort Birkeris og vækket Syvsoveren.

Men da Anne Marie voxte til, saa slap hun med en Ørefig, om hun forsov sig.

Og ligedan var det med alle Ting, sagde hendes Søskende.

„Og jeg tror slet ikke, at Trommehinden gaar istykker af de Ørefiger, hun faar, som den gjorde paa mig,“ sagde hendes ældste Søster, Madame Meyer.

Hun, som havde været Gudmor til den lille Anne Marie, syntes især at hun burde tænke paa hendes Opdragelse, men det var ikke saa let at gjøre noget.

Madame Lauritsen hørte ikke noget af dette. Det vilde nok ingen vovet. Hun var en Kone, som det stod Respekt af. Var det noget onde Tunger kunde have at sige paa den agtværdige, dydzirede Madame Abigael Lauritsen, saa var det netop dette: endogsaa hendes egen Mand, gamle Claus Lauritsen, havde altfor stor Respekt for hende.

Hun vidste med sig selv, at alt var som det skulde være i det store Hus. Det mest

kritiske Øie kunde naarsomhelst speide overalt og vilde bare finde, at alt var som det skulde være baade paa Melloftet, Brødloftet, Mellemløftet, Loftsgangen, Tørkeløftet og i Køkkenkjælderen, Kjødkjælderen, Kjørelkjælderen, Vinkjælderen, Proviantboden, overalt velfyldt og velstelt — som det skulde være. Og ligesaa i Pigeammeret og Drengestuen, rent og med tilstrækkelig af Sengklæder og med Strielagener paa Sengene.

Og sine Børn havde hun givet en streng Opdragelse ligesom hun selv havde faaet. Den strengeste Opdragelse var den mest fuldkomne. Hendes Vilje var bare, at alt skulde være som ret og rigtig var. Maatte det ikke staa Respekt af hende?

Hun var vant til at være et Exempel til Efterfølgelse.

Men da Anne Marie voxte til, havde hendes Mor paa Fornemmelsen, at de andre syntes, at den yngste ikke blev behandlet med den Strenghed, som hørte til ved en god Opdragelse. Madame Lauritsen erkjendte ogsaa i sit stille Sind, at hun havde et svagt Punkt der. — hendes eneste svage Punkt.

Før havde al Svaghed været fremmed for hende.

Der var meget, som tjente til hendes Undskyldning. Da Anne Marie kom til Verden, var alle de tre yngste før hende døde i Kopperne med ganske faa Dages Mellemrum. Det var som hun kom og erstattet de tre, som var gaaet bort. En Gang før, da Kopperne havde herjet, havde Lauritsens ogsaa mistet det Barn, som da var yngst.

Anne Marie var omtrent 9 Aar, næste Gang Kopperne kom til Byen. I Begyndelsen gik de mildt, og Madame Lauritsen blev indstændig raadet til at lægge Anne Marie i samme Seng, som en av Koppepatienterne, saa hun kunde blive smittet mens Sygdommen gik saa let.

Men Modet svigtet hende.

Og hun gik i en svær Angst for at hendes Svaghed kunde blive skjæbnesvanger for Anne Marie. Da en Tid var gaaet, blev Sygdommen mere ondartet. Hos Meyers døde alle tre Børn.

Til sidst kom ogsaa Anne Maries Tur. Og det gik bedre end hendes Forældre havde vovet at haabe.

Mor Lauritsen sydde Vaatter til hende af gammelt blødt Lintøi, som hun havde fastbundet om Hænderne, for at hun ikke skulde rive istykker Udslettet. Og hun vaaget selv over hende om Nætterne.

Det gik ogsaa saa heldig, som det kunde, Anne Marie stod det over uden at faa mere end et eneste Ar i Tindingen.

Stiftamtmandinden selv lykønsket Madame Lauritsen med at Anne Marie havde sluppet saa vel fra Kopperne og sagde, at det havde været stor Skade, om den lille var blit vanziret. „Hun tegner jo til at blive en ren Beauté“, sagde Stiftamtmandinden.

Da Anne Marie var blit voxen var der heller ikke mere end en Mening om, at hun var yndig.

„En smuk Blomst,“ kaldte Biskopen hende paa hendes Konfirmationsdag.

Ingen kunde beundre hende mere end hendes egen Mor, og det glædet hende usigelig, at andre Folk ogsaa havde Øine i Hovedet.

En af Anne Maries ivrigste Tilbedere sagde, at hun havde en Hud saa hvid og rød som Liljer og Roser og Øine som

Forglemmigeier, og hendes lysebrune Haar var som Silke.

Madame Lauritsen syntes, at det var nydelig sagt, men det stemte alligevel ikke hendes Hjerter til Gunst for Tilbederen. Der skulde mere solide Ting til end smukke Ord.

Alle Døtrene havde gjort gode Partier, og Madame Lauritsens Fordringer til denne sidste Svigersøn var ikke smaa. Anne Marie var allerede i sit 19de Aar, og endnu havde ingen meldt sig, som hendes Mor syntes var god nok. Far Lauritsen brummet i Stilhed over hendes Storagtighed, men føiet sig som sædvanlig.

Anne Marie selv syntes, at det slet ikke havde nogen Hast. Et stort Hus at styre og en Mængde Barnedaaber, det var den Forestilling hun havde af sine gifte Søskenes Hjem.

Hun havde af og til faaet Leilighed til at tittle i en Roman hos Søster Petronelle Meyer. Det var rigtignok noget andet det hun læste der om Kjærlighed.

„Vogt dig for at begynde at læse i Romanbøger,“ sagde Søster Petronelle, da hun

mærket det. „En ung Pige kan ikke gjøre noget stort værre, det er næsten, som naar en ung Mand begynder at nippe til Glasset. Romanerne giver bare Afsmag for Virkeligheden, i en Roman er alt saa skjønt og deiligt. Jeg er Enke og min egen Herre, og jeg kan sagtens unde mig den Fornøielsen efter alt jeg har gjenemgaaet, men med dig er det en anden Sag. Jeg kan ikke forsvare hverken for min egen Samvittighed eller for vore kjære Forældre at lade dig fremture i denslags Læsning.“

Anne Marie lovede, at hun ikke skulde gjøre det oftere, men Madame Meyer havde af og til en Mistanke om at hendes yngste Søster havde fundet frem en av hendes gamle Bøger.

„Søster Anne Marie er et lidt vanskeligt Pigebarn at have med at gjøre,“ sagde hun til en anden af sine Søstre. „Jeg synes, jeg har lidt Ansvar for hende, siden jeg har været hendes Gudmor, og jeg skulde ønske, at hun var vel gift.“

En Dag hun kom ind til sine Forældre slog hun ogsaa paa det, at hun syntes, det maatte være paatide, at Anne Marie blev

forlovet, — hun var jo langt paa det 19de Aar.

„Bare giv Taal,“ sagde hendes Mor, „og stol paa at jeg ved, hvad jeg gjør! Naar jeg venter, saa har jeg ogsaa Grunde for det.“

„Aa! jeg forstaar, at Mor har en Svigersøn i Kikkerten!“ udbrod Madame Meyer.

Anne Marie havde siddet ved Vinduet og syet i Værelset ved Siden af. Det hørtes som hun kastet Sytøiet fra sig og reiste sig.

„Søster Anne Marie spidser nok Øren,“ sagde Madame Meyer smilende.

Anne Marie kom ind til dem. Hun var rød i Kinderne og saa urolig ud.

„Udstyret er vel færdigt?“ spurgte Madame Meyer.

„For længe siden!“ sagde Mor Lauritsen. „For den Sags Skyld kunde hun havt Bryllup for Aar og Dag siden.“

„Jeg kunde have Moro af at se din Udstyrskiste,“ sagde Madame Meyer til Anne Marie. „Jeg har tænkt at forære dig noget til Udstyret jeg ogsaa. Min Lauvæрге vil nok ikke sige noget om at jeg giver min Guddatter en Gave. Det er bedst jeg gjør det nu, mens jeg er Enke og raader over

mine Penge selv. Det er ikke godt at vide, hvor længe det kan vare. Mor maa tro, jeg har ikke manglet Friere i de to Aar jeg har været Enke," sagde hun smaaleende.

„Det skal du faa mig til at tro!“ sagde Madame Lauritsen.

„Sørgeaaret var knapt tilende, da en Huslærer hos min Søster paa Mos friede til mig.“

„En Huslærer!“ sagde Madame Lauritsen. „Jo, jeg takker, det vilde været Mad for Mons!“

„Nei, jeg tager neppe nogen Huslærer,“ sagde Madame Meyer. „Jeg har havt adskillige Huslærere og Løitnanter blandt mine Friere, men jeg vil have en solid Mand, som jeg trygt kan overlade min Formue til. Jeg vil betænke mig vel og vente lidt endnu. Jeg synes, jeg skylder salig Meyer det. Og desuden er Friheden ogsaa et Gode, som man sætter Pris paa, naar man først har kjendt den.“

Begge Søstre gik op paa Mellemløftet for at se paa Udstyrskisten.

„Jeg blev rent forskrækket,“ sagde Anne Marie. „For jeg tror, det er en, Mor tænker

paa, men jeg kan ikke gjætte, hvem det er. Hvadslags Mand tror du jeg faar?“

„Hvadslags? Hvad mener du med det?“

„Om det er en gammel Enkemand med voxne Børn eller en anden Mand,“ sagde Anne Marie.

„Jeg skal sige dig noget, min kjære Anne Marie“, sagde Madame Meyer. „Det passer sig aldeles ikke for en ung Pige at gaa og spekulere paa, hvem hun skal faa til Mand. Før Far og Mor har bestemt det, behøver du aldeles ikke at tænke paa nogen Mand!“

„Far og Mor bestemte, at du skulde have Meyer, som var 40 Aar ældre end dig,“ sagde Anne Marie. „De kan gjøre det samme med mig.“

„Man har at bøie sig,“ sagde hendes Søster. „Bare bøie sig for ethvert Slag af Skjæbnen. Min Skjæbne har ikke været let. Men det kjender du ikke stort til, og det behøver du ikke heller. Nu har jeg det da ialfald godt. Lad mig saa faa se Kisten.“

En stor jernbeslaet Kiste med hvælvet Laag stod indved Væggen. Anne Marie havde Nøgel med og lukket op. Laaget var rose-malt indi, paa gul Bund var malet røde

Liljer med sorte Stilker og Slyngninger. En lignende Kiste var lavet til hver af Søstrene, hvori de havde samlet til Udstyr fra de var smaa.

Anne Marie tog forsigtig de øverste Lag af Lintøi op og viste det til sin Søster.

„Jo, det ser rigtig pent ud,“ sagde Madame Meyer. „Hvad er det for noget altsammen du har her da?“

„Her har jeg det opskrevet,“ sagde Anne Marie og tog frem et Papir. „2 Duge og 2 Dusin Servietter med Rosenmønster, 2 med Damaskes Mønster, 2 med Kjøbenhavns Mønster, 2 med Hamburger Mønster, 2 med svensk Mønster, 2 med gaaseøiet Mønster, 2 Duge af hjemmevævet Dreiel, og saa 1 Dug med Servietter af Kjøbe Damask. Det er tilsammen 15 Duge og 15 Dusin Servietter. Saa har jeg 8 Theduge og 8 Duge af Strie Dreiel uden Servietter. Desuden holder vi paa med en Væv af Mormors Mønster.“

„Det er et Udstyr, som du ikke har Skam af!“ sagde Madame Meyer.

„Saa har jeg 20 Par Lærredslagen og 20 Par Strielagen med Pudevar til. A. M. L.

staar det paa hvert eneste Stykke, — og se er det ikke pent navnet altsammen?“

„Jo, det er rigtig nydelige Bogstaver, det er næsten de mindste, jeg har seet,“ sagde Madame Meyer.

„Ja, gamle Karine siger, at hun kan næsten ikke se Navnet, saa fint er det syet. Det er Far, som har tegnet Bogstaverne for mig. Jeg har sandelig været saa flittig som en Myr! Og 24 Tistiller og 24 hjemmevævede Lommetørklæder er ogsaa lagt væk her. Men Far har sagt, at jeg skal faa nogen Kjøbe-Lommetørklæder ogsaa. — Her hænger Forværkskaaben, alt det andre er i Brudekammeret.“

En stor Kaabe med Malurtkvister stukket ind i Ærmerne og overdrysset med stødt Peber hang paa Væggen. Den var foret med Skind af Ekorn og Hermelin, en Stribe af hvert. Alle Søstrene havde faaet en saadan Kaabe med blandt Udstyret.

„Lad os gaa ind i Brudekammeret ogsaa og se paa det, som er der,“ sagde Madame Meyer.

Anne Marie stængte efter sig og fulgte sin Søster ind i Brudekammeret. Der stod

en stor hvidmalet Himmelseng med hvide Omhæng og hvide Kapper nedenum.

„Her er 2 Vinterdyner, 2 Hovedpuder, 2 Olmerdugspuder, 1 Olmerdugs Overdyne, som alt er flunkende nyt,“ sagde Anne Marie. „Men jeg skal faa med mig mere af de Sengklæder vi har før. Og Mor siger, at jeg gjerne kan faa hele Sengen med mig ogsaa. Brudekammeret bliver staaende tomt efter mig.“

„Hvad vil du helst have enten en Dug med Servietter af Kjøbe Damask eller et Sengetæppe med Silketræk?“ spurgte Madame Meyer.

Anne Marie takket og sagde, at hun vilde allerhelst have Silketæppe.

„Mor vilde saa gjerne have det paa Brudesengen, men Far kan ikke med Stas og Fjas, ved du, han siger bestandig. I det Stykke giver han sig ikke let. — Brudekjolen og Sløret har jeg her i Dragkisten.“

Anne Marie tog op Brudekjolen. Den var af hvid Atlask med en bred Bord af kulørt Silkebroderi. Ligesom alle sine Søstre havde hun syet baade Brudekjolen og Brude-sløret paa Skolen.

„Nellikker og Tulipaner,“ sagde Madame Meyer og saa paa Broderiet. „Ja den er næsten akkurat Magen til min. Det er saa rart at se det om igjen altsammen. Ja, gid du maa være glad tilsinds, naar du skal have den paa dig!“

Anne Marie sukke.

„Jeg er ængstelig,“ sagde hun, „for jeg har ikke seet nogen, som jeg kunde ønske, at det skulde være.“

„Tak til, at du det ikke har!“ sagde Madame Meyer.

Anne Marie saa forskrækket paa hende, men turde ikke spørge, hun trak bare ud en Skuf i Dragkisten og viste hende Sløret og sagde: „Ligner det dit?“

„Ja mit er ogsaa af Bobinet og broderet med Tunger i Kanten og en Bord af Glånsegarn, men Borden er kanske ikke fuldt saa bred paa mit.“

Anne Marie trak ud en ny Skuf og sagde: „Her ligger Strømper, jeg har strikket Hulnavn i allesammen. Mor og gamle Karine har ogsaa hjulpet mig med Strømperne. Og nu holder jeg paa at faa skrevet Kogebog. Far hjælper mig med det om Aftenerne, for

han skriver saa pent. Kanske du har nogen nye Opskrifter, som jeg kunde faa skrive af?“

„Det har jeg nok,“ sagde Madame Meyer.

„Jeg har nylig faaet en Opskrift paa en rød Sauce af en Englænder. Det er den nydeligste Sauce jeg har kjendt — af Bringebær-saft og Smør, kan du tænke.“

„Den maa jeg faa laant,“ sagde Anne Marie. „Se, er det ikke en pen indbunden Kogebog jeg har faaet da? „En Kogebog indeholdende Bage, Koge, Sylte og Farve — Opskrifter til Uld og Lingarn, og Opskrifter paa udmærkede Plaster.“ Det har Far skrevet. — Og saa har jeg tænkt at skrive af Tycho Brahes Dagene, som Mor har. Det er nok Overtro men —.“

„Det er det nok, men det er alligevel godt at kjende dem,“ mente Madame Meyer.

„Ja Tak for Synet af altsammen. Far og Mor har sørget godt for dig i alle Maader, og det vil de nok gjøre, naar de vælger en Mand for dig ogsaa. — Mor bad mig blive og drikke The.“

Hos Lauritsens havde de The og Smørbrød hver Dag Klokken halv ti om Formiddagen.

Da Anne Marie dækket Bordet sagde hun: „Der faldt det ned en Ske, det kommer fremmede.“

„Det er kanske bare Jomfru Kordsen,“ mente Madame Lauritsen. „Jeg tror ikke, at du behøver at gjøre nogen Forandring.“

Da Anne Marie havde dækket Bordet, gik hun ind for at hente tørrede Rosenblade i den bedste Stuen, som havde to Vinduer ud mod Torvet. Paa Komoden mellem Vinduerne stod en Potpourrikrukke — hvid og forgyldt — med en Engel paa Laaget. I Krukken lagde de ned Rosenblade hele Sommeren igjennem, krystet Saften godt af dem og lagde et Lag af Salt og Lavendler over for hver Gang. Og paa Ovnene havde de en liden Blikplade med en kruset Kant om, den var til at lægge Rosenbladene paa, for at de ikke skulde blive forbrændte.

„Det er en Mand inde paa Kontoret hos Far,“ meldte Anne Marie, da hun kom tilbage med Rosenbladene, „og jeg syntes akkurat, at det hørtes som han haltet, da han gik over Gulvet.“

„Hvadfor noe? Det skulde vel aldrig være Mørk?“ udbrød Madame Lauritsen. „Det

skulde ikke forundre mig det mindste, om Far beder ham ind til at drikke The med os, uden at give os et Vink om det iforveien — og saa gjerne som jeg vil have det rigtig pent, naar den fine elskværdige Mand kommer! Du faar gaa ind paa Kontoret til Far, Anne Marie, og bede om han vil vente en 5 Minutters Tid med at komme ind til Theen. Hvis det er Mørk, som er der, saa faar vi Tid til at dække om.“

Men det var for sent.

Far Lauritsen lukket op Døren og raabte ind: „Her bringer jeg dig en Gjæst, som du vist ikke vil kaste paa Døren, Mutter!“

„Jo Seigneur Mørk!“ udbrod Madame Lauritsen straalende. „Det er netop det jeg vil — men bare i 5 Minutter, for at vi kan faa dækket Bordet, som det sømmer sig for en saadan Gjæst!“

Seigneur Mørk haltet hen til Madame Lauritsen og kysset ærbødigt hendes Haand. Han bad indstændigt, at hun maatte lade alt være som det var.

„Paa ingen mulig Maade!“ sagde hun smilende. „Vi vilde ikke have den halve Fornøielse af Deres behagelige Selskab, hvis

vi skulde lade Dem sidde ved et Bord med Striedreiels Dug og Tintalerkenener og Tintheskeer, som vi bruger i Hverdagslaget.“

„Jeg kunde vide det,“ sagde Mørk, „at Madame Lauritsen, som er Indbegrebet af alle kvindelige og huslige Dyder, ogsaa maatte være sparsommelig!“

„De Mørk, De Mørk!“ sagde hun smilende. „De kan sige smukke Ting!“

„Vi blir nok nødt til at føie Mutter, Ven Mørk,“ sagde Far Lauritsen. „Vi kan sidde i Stuen og studere Torvtrafikken en fem Minutters Tid.“

Begge Herrerne og Madame Meyer gik ind i Stuen mod Torvet.

Madame Lauritsen gav Anne Marie Nøglerne til Linnedskabet og Sølvskabet.

„Men spring først ud i Kjøkkenet og bed Karine stege Vafler,“ hvisket hun. „En Portion paa en Pot sød Fløde og to Kopper smeltet Smør. Og glem ikke Kardemommen. Og lad os faa dem varme, efter som hun steger dem.“

Alt var til Madame Lauritsens Tilfredshed, da det var færdigt, og de andre kom ind igjen og satte sig til Frokostbordet.

„Ah, dette er noget andet end mit enslige Bord hjemme,“ sagde Seigneur Mørk. „Jeg synes, jeg er som i Edens Have, naar jeg sidder her og ser mig omgivet af blide Ansigter. Saa godt har ikke et Maaltid smagt mig, siden min salig Kone døde.“

„De ved ikke, hvor Deres Ord glæder mit Hjerte,“ sagde Madame Lauritsen. „Det er ogsaa den skjønneste Opgave Venskabet har at være til Trøst i tunge Stunder.“

„Ja, Venskabet er en Gave fra Himlen,“ sagde Mørk.

„Vi maa kanske ind igjen til Forretningerne, Ven Mørk,“ sagde Lauritsen.

„Ja, desværre,“ sukket Mørk. „Vi maa rive os løs. Ak, naar jeg kommer herfra, føler jeg det endnu sterkere end før, at mit store Hus er saa tomt, saa tomt.“

Madame Lauritsen bytted om det hvide Puddersukker, som de havde taget ind for Mørks Skyld, med det gule, til den ældste Krambodssvend skulde komme ind og spise. De andre Krambodkarene skulde have det brune Puddersukker.

„En gjennem fin og dannet Mand!“ udbød Madame Lauritsen med Varme, da hun og

hendes to Døtre var kommet ind i Stuen mod Torvet. „Og han er lige dannet bestandig.“

„Hvor længe er det siden han blev Enkemand?“ spurgte Madame Meyer pludselig.

„Jeg husker det var Forglemmigeier i Kransen, som jeg bandt til hans salig Kone,“ sagde Madame Lauritsen, „saa det maa have været tidlig paa Sommeren.“

„Og nu har vi Midten af Marts,“ sagde Madame Meyer, hendes Øine søgte forgjæves Madame Lauritsens, som ivrig saa paa sit Sytøi.

„Han er nok en Mand paa en Tønde Guld,“ sagde Madame Meyer en Stund efter ligesom forsigtig.

„Mindst!“ sagde Madame Lauritsen. „Og Velstanden voxer for hver Dag der.“

„Han sørger nok saa svært over sin Kone,“ sagde Anne Marie. „Og han sagde sidst, at han er saa ensom, for begge hans Sønner er jo gifte og har Hus og Familie.“

„Sagde han det til dig?“ sagde Madame Lauritsen bevæget. „Ja, det skulde glæde mig inderlig, om vi kunde være ham til nogen Trøst i hans Sorg og Ensomhed.“

„Det kan Mor sikkert,“ sagde Anne Marie.

Da Madame Meyer gik igjen, hvisket hun smilende til sin Mor, men Anne Marie var vis paa, at hun hørte hvert Ord: „Mor kan være tryk, jeg kan holde Tand for Tunge!“

Anne Marie blev baade hed og kold, hvad var det for nogen Planer de havde fore med hende?

Hun kjendte godt sin ældste Søsters Historie, skjønt altsammen var hændt, før hun selv var kommen til Verden.

Søster Petronelle havde været forlovet med en vakker og rig ung Mand. Forældrene paa begge Sider havde selv faaet Partiet istand, og alt var godt og vel.

Men saa havde han engang i et muntert Lag taget en Tidaler-Seddel og brugt den som Fidibus til at tænde sin Pibe med.

Da det kom Madame Lauritsen for Øre, saa var det forbi med Forlovelsen med det samme. —

Jo Søster Petronelle kunde sagtens sige: „Tak til at du ikke kjender nogen, som du gjerne vilde det skulde være.“

Til Sølvbrylluppet havde Madame Lauritsen faaet en nydelig Mappe til at gjemme Breve i af en Barndomsveninde, og nu da Udstyret var paa det nærmeste færdigt, vilde hun, at Anne Marie skulde sy Magen til den til sin Fars Geburtsdag.

Mappen var af mørk blaalig Atlask, paa den ene Side var broderet en Krans af Roser og Forglemmigeier, syet med smale Silkebaand, og nogle franske Ord med Guldtraad indi Kransen, og paa Bagsiden et Jagtstykke, broderet med saa fine Sting, at det ene neppe kunde skjernes fra det andet, og desuden var en Vinranke broderet over Klaffen.

Madame Lauritsen var svært forsigtig med Mappen og havde den bestandig indtullet i et Lommetørklæde, saa den var akkurat som ny endnu.

„Jeg har bestandig tænkt, at Far skulde faa Magen til den en Gang,“ sagde hun.

„Men det ser ud til at være et sent Arbejde,“ indvendte Anne Marie, „og jeg skulde næsten tro, at det skulde være vanskelig at faa pent for en, som ikke er flink til at tegne. Husker Mor den Mappen, som Svoger Amtmand fik af Søster Elisabeth? Den er næsten ligesaa nydelig. Den er flettet af ganske smale lyserøde og hvide Silkebaand, og det er saan yndig Glans af Silkebaandene. Den kunde jeg være sikker paa at faa færdig i rette Tid. Silkebaandene er at faa over hos Dahl, hvis Mor vil.“

„Ja ja, gør saa da, Guldet mit,“ sagde Madame Lauritsen.

Det havde ingen af de andre Søskende kunnet komme med Indvendinger saaledes, men Anne Marie vidste, at hun kunde tillade sig det.

„Det er ikke saa lang Tid igjen,“ vedblev hun. „Kanske jeg burde begynde strax idag, ellers er to Dage tabt, for imorgen er det jo Fredag, og da vil vel ikke Mor, at jeg skal begynde paa den?“

„Nei, det er vel betænkt af dig, Gulde-

barnet mit!“ sagde Madame Lauritsen. „Og gaa ind i Butikken og bed Far om Penge til Silkebaandene. Hils fra mig og sig at det er til en Geburtsdagsgave, saa faar du dem nok.“

Hun fik uden Vanskelighed Pengene og den Formaning med, at hun ikke maatte kaste dem bort paa Veien.

Det var bare tvers over Torvet, det var ikke noget at tage paa sig en sid Kaabe for. Hun knyttet et strikket Tørklæde paa sig og tog en sort Fløiels Kyse med blaa Baand paa Hovedet.

Langs Fortouget gik en bred Rendesten fyldt med grønt tykt stinkende Vand.

Anne Marie havde gaaet paa Danseskole, og der havde hun ogsaa lært at hoppe over en Rendesten med Anstand og Ynde — et Halmstraa var blit lagt paa Gulvet for at forestille Rendestenen. Og hun havde ogsaa lært, hvorledes hun skulde bære sig ad med at hilse, hvis hun skulde faa Øie paa en Bekjendt samtidig med at hun hoppet over, som jo let kunde hænde.

Det var netop, idet hun skulde hoppe over Rendestenen lige foran sin egen Port, at hun saa en Løitnant komme om Hjørnet.

Den røde Uniform var ganske ny og straalende.

Med et halvt Blik saa Anne Marie, at han var svært vakker. Hun vidste hvem det var ogsaa, da hun fik tænkt sig om et Øieblik: det var Didrik Meisner, som netop var blit Løitnant.

Hun havde nok tænkt at sætte over sin egen Rendesten, som det kunde falde sig, men da hun saa Løitnanten, hoppet hun efter alle Kunstens Regler, og løftet Kjolen netop som hun havde lært det paa Danse-skolen. Men den høire Haand holdt hun fuld af Smaapenge, og da det hørte til, at Lillefingeren skulde sprike lidt ud fra de andre i en bøiet Stilling, saa kom hun til at miste en Kobberskilling.

Hun stanset og saa ned i det grønne tykke Vand, men kunde ingenting se.

Det vilde ikke være hyggelig at komme hjem igjen og fortælle, at hun havde mistet Penge paa Veien. Kjendte hun sine Forældre ret, saa fik hun ikke Lov til at gaa om igjen for at faa Silkebaandene.

Løitnanten førte ærbødig Haanden til Luen og spurgte om Jomfruen havde mistet noget?

„Jeg tror det var en Enskilling som faldt ned,“ sagde Anne Marie, som talte efter de Skillinger hun havde i Haanden.

„Hvis Jomfruen kunde sige mig, hvor der fandtes en Sopelime,“ sagde han, „saa skulde vi nok snart finde Rømlingen.“

„En Sopelime staar i Krogen bag Porten,“ sagde hun, „jeg skal hente den.“

„Aldeles ikke Jomfru!“ sagde han. „Det skal jeg gjøre — det er ikke noget for Jomfruens smukke hvide Hænder.“

Anne Marie fik bare Tid til at tænke, at hun stod og ventet — med et eiendommeligt Behag tænkte hun, at nu stod hun og ventet — saa kom han tilbage med Sopelimen og begyndte at feie det tykke stinkende Mudder væk til begge Sider.

„Der har vi den jo!“ udbrød han og bøiet sig ned efter Skillingen, og med et fornøiet straalende Smil saa han op paa Anne Marie med det samme.

Hun blev ganske forvirret over dette Smil, fordi hun syntes det var saa vakkert — saa som hans brungraa Øine og hans hvide Tænder smilte mod hende, syntes hun at hun aldrig før havde seet nogen smile.

Hun vidste ikke rigtig, om det var passende at tage ham i Haanden naar hun takket ham for Hjælpen, men efter et Øiebliks Betænkning gjorde hun det.

„Den som var Enskillingen, som Jomfruen omslutter med sin Haand!“ sagde han og lagde Haanden paa Hjertet.

Anne Marie blev blussende rød, og saa nei et hun og sagde Adjø.

Løitnant Meisner fulgte efter hende paa Afstand tvers over Torvet, og saa hende gaa ind i Butikken, men han vilde ikke staa og vente paa hende, for han vilde sagtens ikke udsætte hende for Folkesnak.

„Endelig har jeg fundet hende!“ gjentog han Gang paa Gang. „Endelig har jeg fundet hende, som jeg har tænkt mig!“

Idet han dreiet nedover Kirkegaden raabte nogen: „Hei, stop lidt Didrik Meisner, jeg maa snakke med dig.“

Løitnant Meisner vendte sig om.

„Er det dig Ole Foss?“ sagde han smilende. „Hvad er det, som staaar paa?“

„Det er dette med Madame salig Geberlein —“ begyndte Vennen.

„Bare tag Enka, du Far!“ sagde Løitnanten

og slog ud med Haanden. „Hun er dig vel undt! Det har jeg jo sagt dig før.“

„Tage hende — ja det er lettere sagt end gjort det, min kjære Didrik Meisner! Det er dig hun har udseet sig.“

„Jeg har da ærlig og redelig holdt det Løfte jeg gav dig og ikke gjort Haneben til hende siden, det forsikrer jeg dig til! Den Vennetjenesten kan du da skjønne, at jeg vilde gjøre dig.“

„Det var ingen anden end dig jeg vilde bedt om det heller,“ sagde Ole Foss anerkjendende. „Men Ulykken er at det ikke er nok, ser du. Hvis du vilde love, at du slet ikke snakker til hende og undgaar hende saa godt du kan, saa kanske det kunde lykkes,“

„Vel, det lover jeg.“

„Du har vel aldrig vundet i Lotteriet?“ sagde pludselig Ole Foss. „Jeg synes du smiler som en Ormunge i Solskin.“

„Det er det som bedre er,“ sagde Løitnant Meisner. »Jeg har seet en Jomfru, som er som en Engel fra Himlen. Jeg glemmer aldrig det Syn! Hendes Øine var nedslagte og med lange Øienhaar, det var bare

saavidt jeg kunde se, at de var blaa som Forglemmigeier, og hun stod for mig rød-mende som en Rose.“

„Havde hun saa lange Øienhaar?“ sagde Ole Foss leende. „Da behøver du ikke at fortælle mig, hvad hun heder! Da ved jeg, det er gamle Lauritsens Datter. Stiftamtmand-inden kalder hende: „hende med Fryndserne“. Da tager jeg med god Samvittighed Enken ifra dig, for gamle Lauritsen har Grunker — hvis du bare kan faa fat i dem da! Farvel, gamle Ven, nu vil jeg bort og forsøge at gjøre mine Hoser grønne hos Enken.“

Anne Marie kom hjem ganske fortunlet. Hun kunde slet ikke huske, at hun havde været inde i Butikken og kjøbt Silkebaandene; men hun vidste jo, at det maatte være saa, for hun gik med dem i Haanden. Derimod husket hun hvert Ord Løitnanten havde sagt, og hvordan han havde smilet, og hun tænkte det om igjen altsammen.

„Saa lyst og blaat som det er ude!“ sagde hun, da hun kom ind. „Jeg synes det er som om Himlen skulde være aaben!“

„Ja, Solen har faaet Magt nu,“ sagde Madame Lauritsen. „Vi faar kjøre op til

Løkken med Dreielvæven din i Eftermiddag, saa den kan komme paa Blegen. Det er rent galt, at du ikke har faaet den færdig før, saa den kunde ligget paa Skaren og blit bleget. Det har aldrig hændt før i mit Hus, at vi ikke har havt Tøi til Blegning liggende udover Sneen fra de første Vaardage. Alting gaar tilbage baade i vort Hus og i andres. Skjønner jeg hvordan Menneskene skal bli tilsidst, saa kan du kalde mig Mads! Man hører ikke andet end Klager over, at det er forbi med den gamle norske Kraft og den gamle norske Tarvelighed. Alle disse Præmier og Medaljer, som uddeles nu tildags, faar vi haabe kan forbedre Menneskene lidt. — Men lægger du Rosenblade paa Ovnene nu da Barn? Det pleier vi da ikke gjøre til Hverdags.“

Anne Marie stanset forvirret.

„Til Hverdags,“ gjentog hun, „jeg husket ikke — jeg trodde vist —“

Hun vidste ikke, hvad hun skulde sige. Dette var den Dag, da hun havde givet en ung Løitnant sit Hjerte. Hun vidste det, og hun var lykkelig over det. I denne Høitidsstund havde hun givet bort sit Hjerte

for al Tid og Evighed. Hun havde Lyst til at sige en Gang til: „Det er saa lyst og blaåt ude, jeg synes det er som Himlen skulde være aaben.“

„Saa du husket ikke, at det var Hverdag idag! Det skulde jeg have svaret min Mor, at jeg ikke husket, at det var Hverdag! Da havde jeg nok faaet en Sansekage paa hvert Øre, saa jeg havde kjendt det baade en og to Dage. Nei, det er som jeg siger: det er Blødgighed og Kjælenskab og Dovenskab, som tager Overhaand. Det er ikke for ingenting at det staar Klager over det i næsten hver Avis.“

Vinduerne i Stuen vendte ud til Torvet, den var stor og dyb med blaamalte Vægge og mørke Stoler og Lænestoler, med sort blankt Hestehaars Betræk. I det ene Hjørne stod Uret i mørkebrun lakeret Kasse. Det var Far Lauritsens Stolthed. Den fine Metal-skive viste baade Dag og Datoerne foruden Timer og Sekunder, og hver Time spillede det en liden Melodi, før det begyndte at slaa.

„Er det ikke yndige fine Klokketoner?“ sagde han, naar det begyndte at spille, mens han var inde og fik sin Formiddagsthe.

Mellem Vinduerne var der et Speil med Rosentræs Ramme, og i Rammen var Elias's Himmelfart indfældt i lyst Træ. Paa Komoden foran Speilet stod Potpourrikrukken med en Engel paa Laaget.

Midt paa den ene Væg var en lang Sofa med Hestehaars Betræk og foran Sofaen det lange Mahogni Klaffebord. Over Sofaen hang Portrætterne af Lauritsens Forældre i ovale Rammer og under en hel Del smaa Billeder malet paa Elfenben af de fleste af Børnene. De var malet af omreisende Malere, som af og til kom til Byen.

Ved det ene Vindu var der en Forhøining, hvor der stod et Sybord med en Stol paa hver Side. Der sad Madame Lauritsen og Anne Marie og syede, men godt tilbage-trukket og skjult bag Gardinet maatte Datteren sidde. Ingen skulde kunne sige om Lauritsens Døtre, at de sad og viste sig frem i Vinduerne. — — —

Det var bare i Markedsugen at unge Piger kunde se ud af Vinduerne saa meget de havde Lyst til — hvis der da var nogen Plads tilovers.

I Markedet kom Slægtninger og Venner ind til Hovedstaden fra Landet og fra Byerne i Nærheden. Da var alle Gjæsteværelser optaget, endogsaa Brudekammeret. Og Madame Lauritsen banket ofte paa Vindusruden til forbigaaende Venner, for at de skulde

komme ind og faa sig en Kop Kaffe med Honningkage til.

Men nu var det mange Uger siden Markedet var over, og Mor og Datter sad ganske alene ved Vinduet.

Løitnant Meisner gik forbi hver Dag og bestandig paa samme Tid. Anne Marie saa ham bestandig, han havde sin Hund med, som han altid fik til at give et lidet Bjæf i det samme, og det kunne hænde — især hvis Madame Lauritsen ikke netop da sad ved Vinduet — at Anne Marie netop da bøiede sig frem for at tage en Saks eller en ny Traad.

Nogen Anledning til at tale sammen havde de ikke, men Anne Marie syntes at det ikke var lidet, at hun kunde se ham hver Dag.

Løitnant Meisner havde nok mange Planer om at stanse og tiltrække sig Opmerksomheden, men han forkastet dem igjen. Selv om Madame Lauritsen var væk fra sin Plads ved Vinduet, saa var Far Lauritsens Kontor ved Siden af, ogsaa med et Vindu til Torvet. Der sad han ofte ved sit Skrivebord foran Vinduet — Skrivebordet og et par Stoler var omtrent det eneste som fandtes der.

Paa Væggene havde han hængt op Paabud og Advarsler fra Politimesteren. Han havde limet dem paa Pap og trukket en rød Snor igjennem og hængt dem i Rad og Række paa den ene Væg, for at han altid kunde have dem ved Haanden og se dem.

„Politimesterens Befalinger skal adlydes,“ sagde han, „det er jo bare til vort eget og hele Byens Bedste. Hvordan skulde det blive her i Byen, hvis alle kunde skalte, og valte, som de selv fandt for godt?“

Nu kunde enhver, som kom ind paa Kontoret, blive paamindet om at opfylde sin Pligt til Byens og sine Medmenneskers Bedste.

Politiiforordning.

Da Bastning paa Gaderne og udkastet Vand af Gaarderne forarsager om Vinteren den Uleilighed at Gaderne opsvulmer med Is til Uleilighed i Passage saavel for Kjørende som gaaende, saa erindres samtlige Indvaanere at holde sine Tieneste Folk fra denne Ustik.

Ligesaa erindres Indvaanerne om deres Pligt i paatommende Ilds-Vaade om Aftenen eller Natten, at de da, enten udhænge Løgte for deres Huuse eller med Lys i Vinduerne lætte de Forbigaaendes Passage, alt ifølge Brandt-Anordningens 3die Capitel første Artikel.

Advarsel.

Saavel Christiania Byes som Forstæders Indvaanere erindres herved om Brandt-Anordningen af 24de Februari 1714 3die Capitel 1ste Artikel nemlig at enhver Huus-Eier og Leier lader udsætte for sit Huus et Kar fyldt med Vand i det mindste af en Tøndes Størrelse, saafremt de Forsømmelige eller Modvillige ikke ville vente sig mulktrede med en Rigsdaler.

Saa advares og Enhver til at lade det gamle Vand idetmindste hver anden Dag forfriske til at forekomme den Stank, som ellers forarsages ved forraadnet Vand.

Da Trottoairene ere bestemte til Fodgængernes Magelighed og Sikkerhed saa advares enhver Beboer at fraholde det ingen Hæste fastbindes paa samme, ei heller kan det tillades paa Trottoairene at henlægge Bygningsmaterialier, Foustagier eller at hensætte Kjøre-Redskab, der alt bliver de Gaaende til Hinder. Hvo der ikke noiagtig iagtage dette faaer at tilskrive sig selv de deraf flydende Uleiligheder, saafremt Politimesteren nødsages at ryddiggjøre; thi efter Politi-Rettens Beslutning bliver hver Hæst eller andet, som findes paa Trottoairene optaget og ej udleverede med mindre de derfor dicterende Bøder betales.

Uagtet adskillige Advarsler om at Indvaanerne ei maatte oplægge paa dens Fortoage enten Tømmer eller andet, saa sees dog at samme af mange ei iagttages. Ligesom og de almindelige Torve og især det nye og det gamle Fiske-Torv nu paa en Tid saaledes er blevet tilspærret at Passagen næsten er betagen. Thi advares paa nye Alle og Enhver at holde sig Politi-Anordningens 6te Capitels 2den og 3die § efterrettelig. De som paa Torvene, ved Søboderne, i Gaderne, paa Fortogene have noget liggende enten af Bygningsmaterialier, Møge-Hobe eller andet tilholdes uden Ophold at bortføre samme, da det i manglende Fald paa Vedkommendes Bekostning bliver bortført, og De desuden for Modvillighed tiltalte.

Bekjendtgørelse.

Ilds=Vaader er en saa betydelig Ulykke at ingen Varsomhed til at forekomme samme fand kaldes overdreven. De priseligste Anordninger saavel de almindelige som de særskilte for enkelte Steder beskiermer denne Sandhed. Varsomhed udfordres allevegne, men lokale Omstændigheder sætter Grændserne for selvtagne Friheder, snævrere, naar mere Farlighed er at befrygte. Det er unægtelige Sandheder at Christiania Bye selv tildels og dens Forstæder for det mæste bestaaer af Træe=Bygninger. Videre: at Borgerne i Forstæderne have Næring af Bønderne, som med Hæste og Væs holder i Gaderne, ved hvilken Lejlighed Foder og Straae idelig spildes: Endvidere at om Vinteren passerer saavel om Dagen som silde ud paa Aftenen igjennem Byen og dens Forstæder betydelige Transporter af Krud, hvorved endog den Forsigtighed bruges at Skorstens=Ilden besørjes slutte i de Gader, hvor Krudtet passerer.

Alt dette gjør, at alle de allernaadigst anbefalede Forbud mod Tobaks Smøgen, fordærvede Lygter, aabne Vys og Blus paa Gaderne og i Gaarderne paa det nøjeste, her paa Stedet er nødvendig at

iagttage af enhver i Almindelighed, hvorom herved advares. Ved at opfylde denne enhver paaliggende Pligt, forekommes tillige den Uorden i Staden og Skræk for Iddvaanerne, som foraarsages af feiltagen Underretning om Ildbrand, hvorfor enhver saa meget mere bør staaes, naar Grundeu dertil allene skal søges i particulaire Forlystelser.

Ved denne Venlighed advares og ei at nedtaste noget i de offentlige Vandkumme eller i Vandet at foraarsage nogen Ureenhed ved at udslukke antændte Blus.

Uagtet de aarlig gjorde Paamindelser sees dog, at de fleste Byens Indvaanere ikke har efterlevet Brandanordningen af 24de Februar 1714 dens 3 Cap. 1 Art.: med at udsætte Vandkar for deres Huse, skjønt endeel af publice Bygninger og endeel private har givet Exempel; thi skeer hermed engang for alle Advarsel, at saafremt denne Pligt ikke efterkommes inden neste Torsdags Aften maa Vedkommende tilskrive sig selv de deraf flydende Uleiligheder.

Naar en af de „Modvillige“ kom ind paa Kontoret pleiet Lauritsen at vise ham de Paabud, som vedkommende særlig havde forsyndet sig imod og sige: „Har du læst dette, du Far? Det var sandelig et Ord i rette Tid. Vi har da faaet en Politimester, som vil se til at faa Skik paa Byen.“

Løitnant Meisner syntes, at det stod en svare Respekt af Seigneur Lauritsen og hans Kontor, skjønt hans Ven Ole Foss sagde, at det var Madamen, som var en stakkars Friers allerværste Fiende.

Mens Løitnant Meisner slet ikke var fornøiet med bare at se Anne Marie gennem Vinduesruden, var hun selv meget lykkelig og længtet foreløbig ikke efter nogen Forandring.

Hun stjal sig til at titte i Romanbøgerne hos Madame Meyer, og naar hun læste om Kjærlighed, saa smilte hun og tænkte: „Jeg ved, hvad det er.“

Hun tænkte paa ham hver eneste Gang hun gik ud af Porten, og det traf sig saa, at hun ofte gik ud netop ved den Tid, han pleiet at gaa forbi, hun tænkte bestandig, at hun vilde blive forfærdet, hvis hun fik

se ham netop med det samme hun kom ud, og en Gang hændte det ogsaa. Løitnant Meisner stod med et foran hende og smilte.

Det var alligevel saa uventet, et lykkelig Smil for over hendes Ansigt, hun forsøgte at stride imod, men det glade Smil tog Magten fra hende og mens hun blev spru-
tende rød, straalte hendes Ansigt af Lykke. Hun syntes, at hun havde tilsidesat al kvindelig Blufærdighed, for hun vidste at det var af Glæde over at se ham at hun smilte, og hun kjæmpet haardt for at lade det være, og endelig stod hun med nedslagne Øine ganske alvorlig foran ham.

Hans store Hund kom bort og snuset paa hende.

„Jeg haaber, at Bellona ikke skræmte Dem, skønne Jomfru,“ sagde han for at have en Anledning til at tale til hende.

„Nei, aldeles ikke, Monsieur,“ sagde hun alvorlig.

I det samme kom Madame Meyer, som hun var i Følge med ogsaa ud af Porten.

Hver Søndag var hele Familien samlet hos Bedstefar og Bedstemor Lauritsen. Det var en ganske anseelig Skare, Sønner og Døtre, Svigersønner og Svigerdøtre med deres Børn og desuden fjerne Slægtninge og gode Venner. Børnebørnene maatte være stille som Mus, naar de var der, og havde en umaadelig Respekt for Bedstemor eller Mormor, som de allesammen kaldte hende, baade Sønnebørn og Datterbørn. Det var ligesom „Mormor“ var blevet hendes Navn. Bedstefar derimod turde de godt spøge og lege med. Om Vinteren var disse Søndags-selskaber i deres Hus ved Torvet, men saasnart Vaaren begyndte var de bestandig samlet paa Løkken, som laa lidt ovenfor Natmandshaugen, der boede Jomfru Stensen med to Piger og Gaardsgut, og

hver Søndag Formiddag efter Kirketid kjørte alle Gjæsterne derop i en hel Rækkerad af Vogne.

Der var fuldt Gaardsbrug med Hester og Kjør og Griser, Høns og Ænder. En stor Frugthave var der ogsaa. At faa være med til Løkken var den største Fornøielse, som Børnebørnene havde.

Ude paa Gaardspladsen var en Brønd, som der stod stor Skræk af, for nogen af Børnene havde engang seet, at en Haand var bleven rakt op af Brønden. Hele Flokken kom styrtende ind i Huset og raabte, at nogen var faldt i Brønden, og at de havde seet en Haand rækkes op. Det blev en stor Forskrækkelse. Alle Mødrene talte hver sine Kuld, og til alles Forbauselse viste det sig, at ingen manglet.

Det maatte altsaa have været en Spøgelsehaand.

„Hvem ved, hvad der kan have hændt her i gamle Dage?“ sagde de.

Siden den Tid pleiede de bestandig at tælle alle Børnene, naar de kom, og for hver Gang de kom ind til et Maaltid blev de eftertællt.

„Saa ved vi, at vi har dem i Behold allesammen,“ sagde Mormor.

Blandt alle Herlighederne var et stort gammelt Piletræ med et Lysthus oppe i Kronen og fra Lysthuset gik en Bro ind til et af Vinduerne i anden Etage.

I Toppen af et gammelt Kastanjetræ var der en Æolsharpe, som spillede, naar Vinden bevæget Grenene.

I Midten af April kom der en pludselig Varme, derfor vilde Lauritsens have sit første Sommerselskab ude paa Løkken.

„Jeg tænker, du kan tage din Konfirmationskjole,“ sagde Madame Lauritsen til Datteren.

Anne Marie saa lidt forundret paa hende. Hun pleiet ellers at bruge sin hvide Silkekjole, bare naar hun var Fadder.

„Der kommer en Del Venner til os paa Søndag,“ forklarte hendes Mor, „og deriblandt to, som jeg sætter overordentlig høit, nemlig Madame Boyesen og Seigneur Jonas Mørk.“

„Jomfru Frandsen fortæller, at Madame Boyesen aldrig har siddet paa en Stol, som ikke var trukket med Silketræk,“ sagde

Anne Marie. „Hvordan skal det da gaa med hende paa Løkken, hvor vi bare har Damask?“

„Jeg tænker, hun finder sig i det,“ sagde Madame Lauritsen. „Det er en Egenhed af din Far, at han ikke vil spendere Silketræk. Det er store Ting, at vi faar Lov at have det paa Salen ovenpaa, hvor dere blir døbt og viet allesammen. At Kongen har forbudt Silketræk kan jo ikke være nogen Grund for ham mere end for alle andre til ikke at tage det, for jeg ser ikke andet, end at alle Mennesker fort væk faar nye Silketræk trods Kongens Befaling.“

Anne Maries Konfirmationskjole var af hvid Taft — hun var den første af Søstrene, som var konfirmeret efter at Kong Christian den 7de havde udsendt en Plakat angaaende Pigebørns Dragt Konfirmationsdagen.

Kongen havde nemlig erfaret, at de unge Pigebørn paa saadan Andagtsdag besynderligen vare pyntede og ofte meget blottede, hvoraf fulgte, at deres Agtsomhed paa denne Dag og forud fæstedes paa deres Pynt, og deres Andagt altsaa ikke derved befordredes, og at fattige Forældre endog sattes i en for

dem tyngende Udgift. Saa for at hindre alt dette dermed forente Onde var det Hans Majestæts allernaadigste Vilje og Befaling, at de Forældre, som vil give deres Døtre en ny Dragt Konfirmationsdagen, skal give dem den af hvid eller sort Taft eller andet sort eller hvidt Tøi. Saa skal og ethvert til Konfirmation staaende Pigebarn have sin Hals med et hvidt Tørklæde bedækket.

Denne Befaling gjaldt enhver, som ikke var af Bondestanden, hed det, uden Forskjel baade i Danmark og Norge.

Denne Befaling var den eneste af alle Kongens faderlige Formaninger og Befalinger, som punktlig blev adlydt. Presterne skulde nemlig uden Skaansel bortvise enhver, som vovede at møde i en Dragt stridende mod denne Hans Majestæts Befaling.

Baade Anne Maries Forældre og alle hendes Beundrere syntes, at hun aldrig var saa deilig som naar hun havde sin enkle, hvide Konfirmationskjole paa. Det matte hvide Silketøi var uden Broderier og Forsiringer som Kongens Befaling var.

En af hendes Tilbedere havde sagt, at hun lignet en Liljekonval, naar hun havde

sin hvide Tafteskjole paa og siden syntes alle andre ogsaa, at hun lignet Liljekonvallen.

Far Lauritsen forsømte aldrig Anledningen til at sige, naar han saa Datteren i sin Konfirmationskjole: „Der kan du se, Mutter, at Enkelhed og Tarvelighed er penere og hyggeligere end Stas og Luksus — for ikke at snakke om, at det er billigere — og maa vi ikke takke til, at vi har en Konge og en Regjering, som har mere Fornuft end Under-saatterne og vil forsøge at sætte en Stopper for den Forfængelighed og Overdaadighed i Mad og Drikke og i Klædedragt, som har taget saa rent Overhaand her i Landet i det sidste.“

„Skal jeg tage det hvide Silketørklæde over Halsen ogsaa?“ spurgte Anne Marie Søndag.

„Det kan ikke være nødvendig,“ sagde hendes Mor, „tag heller det gamle Ravperlebaand om Halsen.“

Da Anne Marie var færdig og pyntet kunde hendes Mor næsten ikke faa Øinene fra hende. „Kom hid til Vinduet,“ sagde hun, „saa jeg kan faa se Solen skinne paa

det gamle Ravperlebaand. Jeg haaber, at du bestandig vil holde dette Perlebaand høit i Agt og i Ære, som jeg har arvet efter min Mor, og som er saa gammelt, at jeg ikke ved hvem det først har tilhørt. Jeg tænker, at det er fra den Tid, da Rav var ligesaa dyrt som Guld — i allefald er jeg vis paa, at det er svært gammelt. Jeg synes ikke, jeg ser noget saa pent som disse Ravperler, det er som der skulde være kommet en liden Solstraale ind i hver av disse brun-gule Perlerne.“

Anne Marie vidste, at Løitnant Meisner pleiet at gaa forbi netop paa denne Tid, og han kom da ogsaa ganske rigtig og saa hende, men Madame Lauritsen, som stod med Ryggen mod Vinduet, saa ham ikke.

„Det var som et Syn fra en anden Verden,“ tænkte han.

Da han kom gjennem Porten, saa han, at Gutten holdt paa at spænde Hestene foran Stasvognen, og han forstod, at det skulde være Selskab paa Løkken.

„Det var godt, at jeg fik vide det,“ tænkte han og gik afsted opover Grændsen for at faa et Glimt av hende endnu engang.

Og snart efter drog ogsaa Lauritsens ud af Porten og opover Grændsen.

„Saa sommerlig, som det er blit,“ sagde Lauritsen. „Det stinker allerede af Rende-
stenen, som om det skulde være midt paa Sommeren.“

„Ja, det er ikke noget Sted i hele Byen, hvor Stanken er saa slem som i Grændsen og i Rakkegaden,“ sagde Madame Lauritsen.

De var ikke kommet langt opover Rakkegaden, før de indhentet Løitnant Meisner. Madame Lauritsen var netop optaget med at tørre væk en Søleskvæt, som havde skvættet lige op paa hendes sorte Silkesalop, saa hun lagde ikke Mærke til ham.

Løitnanten lagde Haanden paa Hjertet og svinget med sit Silkelommetørklæde, for nu kunde han være tryk for, at ingen af Forældrene saa det.

Det var bare Anne Marie, som sad paa Bagsædet og saa ham, og hun blev blussende rød.

Hendes Far fulgte Retningen af hendes Blik og snudde sig om i det samme.

„Staar den Spirrevippen der og gjør Nar af os?“ spurgte han,

„Han!“ raabte Anne Marie forfærdet, „men hvor kan Far tænke det om Løitnant Meisner?“

Madame Lauritsen sluttet pludselig med at gnide paa Søleflekken og saa forfærdet op.

„Saa du kjender en ung Mand, som dine Forældre ikke kjender?“ sagde hun skarpt.

„Jeg kjender ham ikke egentlig,“ sagde Anne Marie forvirret og forskrækket.

„Jeg vil vide Sammenhængen med dette,“ sagde hendes Mor.

„Det er bare det,“ stammet Anne Marie, „at jeg havde mistet en Enskilling i Rende-
stenen udenfor hos os, og saa hjalp han mig med at finde den igjen. Og det, synes jeg, var pent af ham.“

„Jeg vilde meget heller have mistet en Enskilling,“ sagde hendes Mor.

„Men det vidste jeg jo ikke, kjære Mor,“ indvendte Anne Marie.

„Jeg haaber da, at du ikke indlod dig i Samtale med ham eller var altfor blid og imødekommende, saa du tilsidesatte kvindeligg Blufærdighed,“ sagde hendes Mor.

„Nei, det gjorde jeg ikke,“ forsikret Anne Marie ivrig. „Ikke den Gang.“

„Hvad mener du?“ spurgte Madame Lauritsen.

„Den Gang var det ikke,“ gjentog Anne Marie fortvivlet, for hun skjønte, at dette blev værre og værre. „Det var en anden Gang, og jeg kunde ikke noget for det.“

„Vi skal tales ved siden,“ sagde Madame Lauritsen ganske hvid i Ansigtet.

For Anne Marie var det forbi med at glæde sig til dette første Sommerselskab paa Løkken. Hun syntes bare det var godt, at Veien var lang.

De kunde se Rakkerhuset oppe paa en Bakke, og netop, som de kørte forbi, var Rakkerungerne i vildt Slagsmaal.

Madame Lauritsen benyttet Anledningen til at tale kraftige Ord om vanartede Børn, og Anne Marie hørte paa med bøiet Hoved, for hun troede, at det var hende selv, som Moderen egentlig mente.

Ved Grinden stod Jomfru Steensen smilende og tog imod dem.

Hun forstod strax, at hendes Madmor ikke var rigtig i Humør. Lauritsens var kommet i betimelig Tid før de andre Gjæster, for at de kunde se efter, at alt var i

Orden. Naar det bare var en almindelig Familiemiddag, pleiet Jomfru Steensen selv at ordne alt, og Madame Lauritsen sagde bestandig: „Hvor De trakterer idag da, Jomfru Steensen.“

Men idag var flere sjeldne Gjæster indbudne, og derfor syntes Madame Lauritsen, at det var godt at se efter, om alt var, som det skulde være.

Men Jomfru Steensen mærket snart, at Madamen var aandsfraværende og kort for Hovedet, og det hele var fort affeiet.

„Lad mig tale med dig,“ sagde hun til Anne Marie, „jeg vil vide, hvad det var, du mente. Hvad er det du har gjort?“

„Det er det,“ sagde Anne Marie stammende, „at jeg nylig mødte Løitnant Meisner, og da kjendte jeg, at jeg blev forfærdelig rød og saa —“

„Hvad mere?“ spurgte Madame Lauritsen, for Anne Marie havde stanset.

„Ja, det var ikke det værste, at jeg blev rød,“ sagde Anne Marie grædende; „men jeg kom til at smile med det samme.“

Hendes Mor syntes, at en Sten var faldt fra hendes Bryst og var lige ved at lade sig

mærke med, hvor lettet hun var, men hun greb sig i det og sagde strengt: „Ja det er kjedelig nok, du faar være desto alvorligere siden, hvis du skulde møde ham igjen, som jeg forresten haaber, at du ikke gjør. At en ung Pige rødmer er i sin Orden, men du faar virkelig lære dig til at kunne være alvorlig og ikke smile til Kreti og Pleti. Folk kunde snart kalde dig koket og behagesyg. Husk paa, at det skal ikke stort til, for at en ung Pige kan komme i Folkemunde.“

Anne Marie gik ud paa Terrassen udenfor. Af gamle Ligstene var det muret op en Terrasse paa Bagsiden af Huset, og hun satte sig grædende paa Bænken, som stod der. Hun følte sig som en Synderinde.

Hendes Mor havde troet, at hun sagde Sandheden, det havde hun ogsaa gjort ganske bogstavelig, men alligevel vidste hun med sig selv, at hun havde tiet med det vigtigste, for hun havde smilet, fordi hun blev saa glad over igjen at staa Ansigt til Ansigt med Løitnant Meisner, og hun var ræd for, at han havde forstaaet det. Det var det, som var saa skrækkeligt, men som hun ikke saa sig istand til at fortælle.

Hun var forundret over, at hendes Mor lod hende sidde der i Ro, naar det kunde være nok at gjøre inde, men Madame Lauritsen havde sine Grunde for det. Hun havde nemlig seet Seigneur Mørks Vogn, men Anne Marie, som var optaget af sine egne Tanker, havde ikke lagt Mærke til den, førend den kom kjørende frem foran Terrassen.

Anne Marie reiste sig strax i Forlegenhed og tørret sine Taarer.

„Er noget gaet Dem imod, Jomfru Anne Marie?“ spurgte han deltagende, da han havde hilst paa hende.

„Det er ingenting,“ sagde hun.

„Det haaber jeg ogsaa,“ sagde han. „De kan tro mig, det er nok bitrere Taarer, som er faldt paa disse gamle Gravstene før i Tiden.“

„Men det er længe siden,“ sagde hun.

„Har De ikke noget imod det, saa ser vi lidt paa disse Stener, før vi gaar ind. Staar ikke her 16, og saa er det vist et 7 Tal, men det sidste Tal er udslettet. Det er fra vore Oldeforældres Tid, og jeg synes, at ingen Tid er saa interessant som netop den,

fordi det er ligesom Forbindelsen mellem den og vor endnu ikke er helt afbrudt. Den mundtlige Fortælling kan danne en Bro saa langt tilbage — men heller ikke længer. Derfor staa vore Oldeforældres Tid for mig som en tilhyllet Skikkelse, som endnu ikke er ganske forsvundet i Glemselens Dyb. Endnu er det mulig at gribe efter de flygtende Erindringer, som har omgivet den.“

Madame Lauritsen saa dem staa sammen paa Terrassen og vilde ikke forstyrre dem, men Far Lauritsen var ingen Diplomat, han saa dem fra Vinduet og raabte ud: „Nei, Goddag og velkommen, gamle Ven!“

„Se saa,“ mumlet Madamen for sig selv, „jeg undres, hvad det er, som en Husmor ikke behøver at passe paa som en Smed! Det er nok alt, ligefra Saucen og til Frierne! Der er altid en eller anden ude og forplummer Tingene.“

De gik begge ud og hilste hjertelig paa ham.

Madame Lauritsen syntes at det var et godt Tegn, at Jonas Mørk havde været saa ivrig efter at komme, at han var den aller første.

De øvrige Gjæster begyndte nu ogsaa at komme.

Madame Meyer sagde i Fortrolighed til sin Mor: „Søster Anne Marie er aldeles yndig idag! Hvor de brune Ravperler er deilige paa hendes hvide Hals! Mor har Ære af hende idag.“

Madame Lauritsen smilte tilfreds, men sagde bare: „Der er en sjelden Glans i de gamle Perlerne.“

Endnu mere tilfreds blev hun, da Jonas Mørk kom hen til hende og sagde: „Min kjære Madame Lauritsen, det er et Syn som er saa deilig, at det gjør mig ganske sørgmodig.“

„Hvorfor det?“ spurgte hun.

„Jo, for man maa jo ønske, at man var 30 Aar yngre,“ sagde han.

Hun smilte og sagde fortrolig: „Mellem os sagt, min kjære Seigneur Mørk, saa har en ung Jypling neppe nogen Udsigt til at faa hende.“

„Hvorfor ikke?“ spurgte han ivrig.

„Naar man har levet en Stund i Verden og erfaret, hvad som kan hænde, saa kan man ikke andet end blive ængstelig,“ sagde

hun, „og man synes det vigtigste af alt er at sikre sine Børn mod det, som ondt er. Hvem kan vide, hvordan en ung Mand kan arte sig? Det er saa mangen en Hustru, som faar en sørgelig Lod. Men naar hun gifter sig med en, hvis Vandel og Karakter gjennem Aarene har vist sig sterk og ædel, saa synes jeg, at man har mere Tryghed. Er De ikke enig med mig?“

Jonas Mørk trykket hendes Haand og sagde: „Jo, jeg er altfor enig med Dem, min kjære Veninde.“

Alle var enige i, at denne første Søndagsmiddag paa Løkken var en af de hyggeligste og mest vellykkede Selskaber de havde haft paa længe.

Det kom kanske af, at Værtindens Humør var saa straalende. Alt det smukkeste og nyeste Sølvtoi havde de haft med sig fra deres Hus paa Torvet. Solen lyste ind igjennem de smaa Vinduer og skinnet festlig paa den hvide Dug og det blanke Sølvtoi og den lyste paa smilende Øine og glade Ansigter.

Løitnant Meisner, som gik forbi nede paa Landeveien, hørte munter Latter og Selskabs-

sange fra Gjæstebudshuset, og han sukket:
„Den, som var der indenfor.“

Døren til Havestuen stod aaben, han kunde tydelig høre, at de drak Kong Christians Skaal.

„Den Skaal maa jeg være med paa som en af Hs. Majestæts trofaste Officerer,“ sagde han.

Og han tog op af Lommen en liden Sølv Tomling og fyldte den med Vand fra Bækken.

Siden hørte han den sædvanlige Skaal:

„Held for de seilende!
Lykke for de beilende!
Tilgivelse for de feilende!“

„Den Skaal maa jeg ogsaa drikke,“ sagde han og fyldte paa ny Tomlingen. „Lykke for de beilende! og især for dig Løitnant Didrik v. Meisner! Kaptein v. Meisner! General v. Meisner!“

Og siden hørte han:

Og dette skal være vor Vertes Skaal, Hurra!
Og Skam faa den som ikke
Vor Vertes Skaal vil drikke, Hurra!
Den Skaalen var bra, Hurra, Hurra!

„Jeg kan ikke lade være at drikke min tilkommende Svigerfars Skaal,“ sagde han og drak af Tomlingen.

Derefter kom Værtindens Skaal:

Og dette skal være Vertindens Skaal, Hurra!
 Og Skam faa den som ikke
 Vertindens Skaal vil drikke, Hurra!
 Den Skaalen var bra, Hurra, Hurra!

Han laa i Solbakken udenfor Gjerdet, mens han fulgte med Skaalerne indenfra. Og han laa og tænkte, hvor det vilde forhøie Nydelsen, naar han engang sad derinde sammen med sin Viv Anne Marie — Kvindekjønnets Smykke — som en høitelsket Ægtefælle og Fader, som en afholdt Vert, da at tænke paa denne Dag, hvor han maatte tage til Takke med den friske Luft til Middagsmad og med Vand istedenfor Vin.

Han ærgret sig over sin Tankeløshed, at han ikke havde taget et Stykke Brød og et Stykke Ost i Lommen. Og jo mere sulten han blev, desto mere levende udmalte han sig Middagsbordet, som han i Fremtiden skulde sidde ved derinde med Steg og rygende Poteter og Sauce og Syltetøier og Sølvopsatser og fine Vine, og han sagde ti

sig selv: „Hver eneste Gang, naar jeg sidder ved det velbesatte Bord derinde, og jeg tænker paa denne Dag, hvor jeg er udestænget og sulten og tørst, hvor maa det ikke forhøie Nydelsen og Velværet ved at sidde derinde!“

Og han trøstet sig med, at jo mere sulten han var nu, desto behageligere vilde Erindringerne derom være senere.

Og han vilde fortælle sine Gjester om det, og de vilde sige: „Saa mangt utænkt hændelse“ —. Utænkt for alle undtagen for den ene som stod udenfor og drak sine Svigerfærdres Skaal i Kildens klare Vand.

Da han skjønnte, at de var færdige med Middagen, gik han videre, for at de ikke skulde se ham. Han undersøgte sine Lommer og fandt 2 Halvskillinger, det var iallefald nok til en Kande Melk og lidt Brød til, om han gik ind om en Bondegaard. Han blev meget gjestfrit modtaget paa Bondegaarden og fik en meget god Middag, og de to Halvskillinger gav han i Drikkepenge til Tjenestepigen.

Han holdt sig i Nærheden af Lauritsens Løkke, saa at han kunde se ind i Haven

og saa hvidklædte Damer gaa der, og han troede, han kunde skjelne Anne Marie fra de andre paa hendes Holdning og Gang.

Ved Solnedgang kom han tilbage igjen fra sin Omflakken.

De fleste af Gjesterne sad ude i Haven i Lysthusene, som endnu var uden Løvverk og i Pavillioner og paa Bænkene paa de smaa Terrasser.

Aftenen var lun, skjønt det var saa tidlig paa Aaret, at Træerne endnu stod med bare Grene. Det var bare saa vidt, at Vinden viftet i Trætoppene og legte med Strengene paa Æolsharpen.

„Hvor har du været henne Didrik Meisner?“ raabte Monsieur Olsen, Madame Meyers Laugværge.

„Jeg har været hos en Ven oppe i Aker,“ svarte Meisner undvigende.

„Kom indenfor, unge Ven!“ raabte Lauritsen ud til ham. „Det var aldrig Skik at lade veifarende Mand gaa Dør forbi!“

„Jeg siger ærbødig Tak, Signeur Lauritsen,“ sagde Løitnant Meisner.

De sidste Straaler af Solen kastet et gyl-

dent Skjær over Huset og Træerne, som stod med tykke, bristefærdige Knopper.

Anne Marie gik netop over Broen, som førte fra Lysthuset i det gamle Piletræs Krone og ind til et Vindu i 2den Etage. Hendes hvide Skikkelse lyste mod Aftenhimlen.

Da Løitnant Meisner aabnet Grinden syntes han, at det var som om han gik ind i Edens Have. — —

Børnebørnene havde faaet streng Befaling til at holde sig i Afstand fra de Voxne, men da det led ud paa Aftenen, begyndte Ungdommen at deltage i deres Leg, og Løitnant Meisner sluttet sig snart til dem. — — —

Da de var alene et Øieblik, sagde Madame Lauritsen til sin ældste Datter: „Hold et lidet Øie med Ungdommen, Petronelle, og især med denne Løitnanten. Jeg maa se de ældre lidt tilgode. Og hør, Petronelle, jeg vil ikke vide af nogen Panteleg og Kysning nu midt paa lyse Sommeren. Det faar være nok med det vi har af den Slags i Julen.“

„Mor kan være tryg,“ svarte Madame Meyer. — — —

Gjesterne var reist, bare Lauritsens og

Madame Meyer var igjen. Lauritsens havde havt med sig det bedste av sit Sølvtoi hjemmefra, fordi det havde været et større Selskab end de almindelige Søndagsselskaber og saa ventet de, mens Anne Marie var i Kjøkkenet og ordnet med Eftertællingen og Indpakningen av Sølvtoiet.

Madame Meyer sagde til sin Mor: „Løitnant Meisner var rigtig en velopdragen og beskeden ung Mand og aldeles ikke nogen farlig Person. Da de legte „skjære Havre,“ sang han i vilden Sky:

„Hver tar sin
Saa tar jeg min,“

og saa tog han som oftest de aller mindste. Bare en eneste Gang tog han Anne Marie.“

„Hm,“ sagde Madame Lauritsen, „jeg synes alligevel, at det var en Gang for meget!“

„Ja, naar Mor siger det,“ sagde Madame Meyer eftertænsksom, „saa kanske det var en Gang for meget ogsaa! Jeg vil ikke nægte, at det samme kom i mine Tanker.“

„Hvorledes? Forklar dig, Petronelle,“ sagde Madame Lauritsen ængstelig. „Den

Løitnanten har været mig en Torn i Øiet i hele Dag, kan jeg forsikre dig!“

Madame Meyer blev rød.

„Jeg kom til at tænke paa mig selv og ham, som jeg ikke fik, da jeg saa dem,“ sagde hun lavt. „Hvorfor jeg gjorde det, ved jeg ikke egentlig. Men det jeg kanske bør fortælle Mor er, at Søster Anne Maries Perlebaand hængte sig fast i en af Knapperne i Løitnantens Uniform. Og Mor kjen-der jo den gamle Overtro, at denslags betyder, at de to som det hænder, de skal faa hverandre.“

„Mit gamle Ravperlebaand!“ udbrød Madame Lauritsen overvældet, som om hun havde været udsat for et Forræderi fra en uventet Kant. „Det, som jeg har arvet fra min salig Mor, og som hun kanske har arvet fra sin Mor igjen!“

„Men det er jo bare en gammel Overtro,“ trøstet Madame Meyer. „Og nutildags kan jo ingen være bekjendt av at tro paa nogeting næsten.“

„Det er det samme, jeg liker det ikke!“ sagde Madame Lauritsen, „og jeg skal snakke med Anne Marie, og det strax!“

„Jeg kan forsikre Mor, at hun var ganske uskyldig i det,“ sagde Madame Meyer, „jeg stod jo lige ved Siden af. Og han ogsaa — saavidt jeg kunde skjønne. Det var bare et Tilfælde, eller ogsaa var det Skjæb-
nen.“

Madame Lauritsen lukket paa Døren og raabte: „Anne Marie!“ i en Tone, som bragte Datteren til at springe ind til hende øieblikkelig.

„Her er jeg Mor,“ sagde hun.

„Er dit Perlebaand for langt?“ spurgte Madame Lauritsen strengt, „siden det behøver at hænge sig fast i Knapperne paa vild fremmede Mandspersoners Uniformer?“

„Men det er lige helt, Mor,“ sagde Anne Marie straalende og holdt Perlebaandet frem for sig med begge Hænder. „Se bare!“

Hendes Øine lyste og skinnet — af Glæde over, at det gamle Ravperlebaand var uskadt, tænkte hendes Mor, og det formildet hende.

„Det kjære Barn vil betragte mit gamle Arvestykke som sin Øiesten,“ tænkte hun, og hun sagde høit: „Det er ikke værdt, at du bruger det for det første, for at ikke noget lignende skal hænde igjen.“

Anne Marie lod Perlerne glide igjennem sin Haand — de var glatte og bløde som Silke.

„Jeg skal gemme Ravperlebaandet som min bedste Skat!“ sagde hun.

Efter dette Møde fik Løitnant Meisner Mod til at fri.

Han indfandt sig paa Kontoret hos gamle Lauritsen en Tirsdags Formiddag Kl. 11. Han troede, at Tirsdag var en god Dag, det havde han ofte hørt sin salig Mor sige. Han havde ellers aldrig pleiet at tænke over enten det var Fredag eller en anden Dag, men nu, da han skulde ud at fri, syntes han, at han maatte iagttage alle mulige Forsigtighedsregler. Han havde ingen Fortegnelse over Tycho Brahes Dagene, saa det fik staa til, om han havde slumpet til at vælge en af dem.

Far Lauritsen havde havt nok af Løitnanter, som friede til hans Døtre, og han pleiet at være nok saa kort for Hovedet i denslags Tilfælde.

Løitnant Meisner sagde med stor Freidighed, at han havde seet Jomfru Anne Marie Lauritsen flere Gange, og han syntes, det var som at se en Engel fra Himlen. Han vidste nok, at hun kunde vente at faa en meget bedre Ægtemand, men han var da af god Familie, og hans Udsigter var ikke værst, og da hun aldrig kunde faa nogen, som elsket hende saa høit, saa vilde han bede Jomfru Anne Maries kjære Fader om at faa hende til sin Ægtehustru.

„En kan ikke leve af Kjærlighed og Noravind, ser De, Far,“ sagde gamle Lauritsen. „Det er det, som er Ulykken.“

„Men Officerernes Udsigter er bedredes ganske betydelig i det sidste, som Seigneur Lauritsen vel ved,“ sagde Løitnanten. „Strax jeg blir national Kaptein faar jeg 180 Rigsdaler aarlig — og jeg skulde tro, at 180 Rigsdaler ikke voxer paa Træer heller! Og saa har man Udsigten til med Tiden at faa Chefsgaard og dertil sin 276 Rigsdaler aarlig. Det er ikke en liden Herlighed med saadan en Chefsgaard. Det skal Hans Majestæt, vor høitelskede Kong Christian, blive takket og velsignet for til evig Tid, at han naadigst

har betænkt sine Officerer med en stands-mæssig Bolig og et sorgfrit Udkomme. Det kan være op til en 3000 Maal Skov til — rigelig opfyldt med alleslags Vildt. Mad og Brænde vil Kompanichefen og hans Familie aldrig komme til at mangle selv i de værste Trængselstider.“

Løitnant Meisner havde tænkt over hjemme, hvad han vilde sige, og da han var færdig, saa han smilende paa Lauritsen.

„Ja, kom igjen, naar De har faaet Chefs-gaarden De, Far, saa kan vi snakkes ved da,“ sagde gamle Lauritsen tørt.

Løitnantens Ansigt blev mørkt.

„Inden den Tid kan vi være gamle og graa begge to,“ udbrød han.

„Ja, jeg er stygt ræd for det, jeg ogsaa,“ sagde Far Lauritsen.

„Jeg troede ikke, at jeg var en Frier, som skulde vises Vinterveien uden videre,“ sagde Løitnanten bedrøvet.

Lauritsen saa paa den unge Mand med Velvilje. De straalende ungdommelige brun-graa Øine, som nu saa saa inderlig bedrøvede ud, havde gjort Indtryk paa ham ogsaa, lige-saavel som paa hans unge Datter.

„Hvis det var de unge Pigebørn selv, som afgjorde Sagen, saa vilde De vist aldrig faa nogen Kurv, min unge Ven,“ sagde han, og klappet Løitnant Meisner venskabelig paa Skulderen. „Se at finde Dem en velstaaende Enke, De Far!“

Løitnanten saa sørgmodig paa ham og sagde med Eftertryk: „Jeg giver Enkene Fanden og et Pund Fedt atpaa!“

„Hm, siger De det?“ sagde Lauritsen. „Tænk over det, naar De kommer lidt til Ro og Besindighed igjen. Det var bare et venskabeligt Raad.“

„De ved ikke, hvad Kjærlighed er De, Far Lauritsen!“ bruset Løitnanten op. „Faar jeg ikke Anne Marie, saa skal jeg blive Ungkar alle mine Dage, det sværger jeg!“

„Ja som De vil, Far!“ sagde Lauritsen. „Adjø da, og Tak for den tiltænkte Ære.“

„Ikke noget at takke for!“ brummet Løitnant Meisner.

Lauritsen fik samme Formiddag daarlige Efterretninger: det havde været Ildebrand paa en af hans Gaarde udenfor Byen. Hele Vaaningshuset med det meste af Indboet var strøget med og ligeledes Drengestubyg-

ningen og Staburet, men Udhusbygningerne med Besætningen var reddet. Det var et stort Tab.

Hans Søn Jens, som havde bestyret Gaarden, var nu husvild med hele sin Familie. Der maatte bygges saa snart som mulig. Hvorledes Ilden var opstaaet, vidste ingen.

„Jeg undres, om Jens, den Pelsen, har været rigtig forsigtig med Varmen,“ sagde Lauritsen. „Jeg husker, at han lo af, at hans gamle Tanter lagde sig tilsengs, naar det stormet og blæste, for at undgaa at tænde op i Ovnene i Uveir. Det var da bedre, end at faa Huset svid af over Hovedet paa sig. Ja nu er jeg adskillige Tusinder fattigere, end da jeg stod op idagmorges. Men jeg kan jo altid bære det, hvis det blir med det.“

Han havde ikke husket paa Løitnant Meisners Frieri. Det var først efter Aftens, mens han sad og trommet paa Bordet og nynnet en af Wessels Viser, at han pludselig sagde: „Den Spirrevippen, som vi traf oppe i Rakkergaden i Søndags, har været hos mig idag og friet til Anne Marie.“

Og Mor Lauritsen sagde: „Uforskammet!

Beskedenhed findes ikke hos Ungdommen nutildags. Jeg haaber da, du viste ham Vinterveien rigtig eftertrykkelig!“

„Jo, jeg tror da det,“ sagde Lauritsen. „Han saa saa ulykkelig ud, stakkars Fyr, at jeg syntes Synd i ham og raadet ham til at faa fat i en velhavende Enke. Det kan ikke noget Fruentimmer se ham uden at blive forgabet i ham.“

„Mener du det?“ sagde Madame Lauritsen lidt karpt og saa over mod Anne Marie, som sad bøiet over en Skjorte, som hun syede paa til sin yngste Broder i London.

„Jeg syntes, han saa ud som enhver anden Jypling, som har faaet Uniform paa — som enhver anden Jypling!“

Mere blev der ikke sagt om det.

„Men hvordan er det, du syr da, Anne Marie!“ udbrød hendes Mor en Stund efter. „Jeg synes, du har syet Armen ind i Halsen paa Skjorten istedenfor i Armhullet.“

„Har jeg det?“ sagde Anne Marie stilfærdig.

„Du gaar nok i Giftetanker, Ven min,“ sagde hendes Far. „Ja, ja, rammer det mig ikke flere Uheld end dette ene, saa faar du nok snart en Mand, du ogsaa.“

„Du er nok søvnig, Barnet mit,“ sagde hendes Mor.

„Ja, jeg kan næsten ikke holde Øinene aabne,“ sagde Anne Marie.

„Ja, det er sent, du kan faa gaa og lægge dig, Guldet mit,“ sagde Madame Lauritsen.

Anne Marie kysset sin Far paa Haanden, neiet og sagde: „Godnat, kjære Far.“

„Godnat, Ven min,“ sagde han. „Det er svært, hvor søvnig du er, du er ganske bleg om Næbbet.“

„Jeg kan næsten ikke holde Øinene oppe,“ gjentog hun.

Saa gik hun hen til sin Mor, kysset hendes Haand og neiet og sagde: „Godnat, kjære Mor.“

„Godnat, Guldet mit,“ sagde hun. „Far og jeg vil snakke lidt sammen om din Fremtid.“

„Jeg takker, kjære Forældre,“ mumlet Datteren og gik.

„Ret dig, Anne Marie!“ formanet hendes Mor efter hende. „Om du er søvnig, saa behøver du ikke derfor at hænge med Næbbet, som om du havde solgt Smør og ingen Penge faaet! Din salig Mormor var rank

som et Lys, endnu da hun gik i sit 80de Aar.“

Anne Marie rettet sig og gik rank som et Lys ud af Stuen.

Det var Meningen, at hendes lille Roman skulde være sluttet med dette.

„Jeg synes, at du maler Fanden paa Væggen idag, Fatter,“ sagde Madame Lauritsen. „Hvorfor skal du tænke, at det blir flere Ulykker end denne Ildebranden?“

„Jeg skal sige dig, jeg gaar i stor Bekymring for „Haabet“ om Dagen,“ sagde han. „Det er nu over tre Uger, som jeg har gaaet og ventet paa Brev fra Skipper Nilsen, om at Skib og Ladning var kommet vel frem.“

„Tre Uger er jo ikke nogen lang Tid,“ mente Madame Lauritsen.

„Sandt nok, en Forsinkelse kan altid indtræffe,“ sagde han. „Men jeg havde et Brev fra Skipper Nilsen sendt fra Fredrikstad med en Bonde, som skulde herind. Og det Brevet likte jeg ikke.“

„Det har du ikke nævnt før,“ sagde hun.

„Nei, men han fortalte deri, at to af Mandskabet havde seet, at en Flok Rotter

gik fraborde ved Fredrikstad Brygge. De gik i en Række bortover Ankertouget. Mandskabet vilde rømme fra Skibet paa Grund af denne Hændelse, for de sagde: „vi kommer aldrig levende hjem igjen, det ser vi da.“ Men Skipper Nilsen og Styrmanden tvang dem med Vaaben i Haand til at blive. Jeg pleier ellers aldrig at give Agt paa Ammestuhistorier, men jeg har alligevel været urolig, siden jeg fik Skipper Nilsens Brev, og da det nu er gaaet saa lang Tid, uden at det er kommet Melding om, at „Haabet“ er kommet vel frem, saa kan jeg ikke andet end være bekymret. Havde alt gaaet, som det var tænkt, saa havde det været en pen Skilling at tage ind. Jeg havde tænkt, at naar Skipper Nilsen kom hjem igjen med vel forrettet Sag, saa havde det været saa beleilig at feire Anne Maries Bryllup. Og da havde jeg tænkt at tage Spenderbuxerne paa for engangs Skyld.“

„Mennesket spaar, men Gud raar,“ sagde Madame Lauritsen.

„Jeg er ræd for, at du har været for kry paa det, Mutter, naar det gjaldt Anne Marie,“ sagde han.

„Jeg?“ sagde hun.

„Vi da,“ rettet han. „Vi har været for store paa det. Baade den ene og den anden har faaet Afslag, og nu gaar Anne Marie langt paa sit 19de Aar alt. Hvis jeg havde Brev paa, at jeg vilde blive ved at være en formuende Mand, saa gjorde det jo ingenting, men skal jeg lide det ene Tab efter det andet, saa bliver vi nok nødt til at ned-sætte Fordringerne til vor sidste Svigersøn. Jeg tænker mangan en Pige vilde bide sig i Fingrene efter at faa en Mand, som Larsen f. Ex.“

„Larsen!“ sagde hun. „Det havde ogsaa været en Mand for Anne Marie! Saanne Plankekjørermanerer som han har! Synes du, at hun skulde gjøre et ringere Parti end sine Søstre?“

„Jeg synes, Larsen var bra nok, jeg,“ sagde Lauritsen paastaalig.

„Saa? Hvem var det da, som sagde nei til ham? Var det ikke dig selv?“

„Jo, det var det rigtig nok, men du havde præket mig Ørene fulde, Mutter.“

„Men er du ikke Herre i dit Hus, Claus Lauritsen?“ sagde hun med Værdighed. „Er det ikke dig, som bestemmer alting?“

„Jo, jo da,“ sagde han.

„En anden Sag er det, at jeg kan give dig et godt Raad, og at du indser, at det er godt og følger det. At Hustruen skal være sin Mand underdanig og lydlig hører til min Børnelærdom, som jeg altid har forsøgt at leve efter.“

„Ja, jeg siger ikke andet, Mutter,“ sagde han. „Jeg var dum jeg ogsaa, dengang Larsen friede, og jeg siger: bare vi ikke kommer til at angre det engang i Tiden.“

„Jeg kjender dig ikke igjen iaften, Fatter,“ sagde hun. „Men nu skal jeg fortælle dig noget, som kan muntre dig lidt op! Seigneur Mørk har et godt Øie til Anne Marie, det har jeg seet længe. Hvad siger du til det?“

„Gamle Jonas Mørk?“ sagde han forbauset. „Er han alt ude og gaar paa Frierfødder igjen? Jeg synes, det er nylig, at han er blit Enkemand.“

„Langt fra, Fatter!“ sagde hun. „Jeg husker som sagt godt, da jeg bandt Kransen til hans salig Kones Begravelse, og at der var Forglemmigeier i den, saa det kan ikke mangle

stort paa, at det er et Aar siden. Og det er, som jeg siger: han er begyndt at se sig om efter sin anden Kone, og hvis ikke alle Julemærker slaar feil, saa frier han til vor Datter. Men han er ikke den Mand, som frier, før Sørgeaaret er ude.“

„Ja, det vilde rigtignok være en Lykke,“ sagde han.

„Ja, ser du det!“ sagde hun. „Det er ikke bare Uheld og Ulykker, vi har ivente heller!“

Udenfor paa Torvet begyndte Vægteren at synge:

„Ho Vægter ho!
Klokken er slagen ni.
Vinden er stille.“

Og næsten samtidig slog det nye Slagur i Hjørnet ni Slag og spillet Melodien til „Vor Gud han er saa fast en Borg.“

„Se, hvor det stemmer!“ sagde Lauritsen. „Det var sandelig et godt Ur, Skipper Nilsen skaffet mig, og det var kanske hans sidste Englandsreise dengang. Stakkars gamle Nilsen, jeg undres, hvordan han har det nu. Skal jeg tro, at han ligger paa Havsens Bund?“

„Tro ikke strax det værste,“ sagde Madame Lauritsen.

„Strax er det nu ikke heller da,“ mente han. „Men lad os ikke blive Natteranglere paa vore gamle Dage, Mor.“

„Bare et Par Ord, Lauritsen,“ sagde hun. „Vi kan snakke saa uforstyrret nu, mens alle sover. Forord bryder ingen Trætte, heder det. Har jeg dit Løfte paa, at du alligevel vil tage Spenderbuxerne paa, naar Anne Marie og Jonas Mørk skal have Bryllup?“

„Ved en saa glædelig Begivenhed vil jeg strække mig saa langt som mulig,“ sagde han.

„Hvad har du tænkt dig, Ven min?“ spurgte hun indsmigrende.

„Jeg har tænkt, at to eller fire af vore Sønesønner skulde gaa og strø Penge ud lige fra vor Port og til Kirkedøren.“

„Det kan jeg like!“ sagde hun og nikked.

„Det hører til ved en standsmæssig Fest. Men hvad mere?“

„Ja saa havde jeg saa smaat tænkt at købe en stor Punschebolle af Sølv og Punscheøse og Sukkerklype.“

„Alt det har jeg ønsket længe,“ sagde

hun. „Men hvad siger du om nye Møbler her inde i Stuen med Silketræk, Ven min?“

„Er du gal, Abigael!“ raabte han. „Stas og Luxus hører en vis Mand til, som jeg ikke vil nævne saa sent paa Kvelden. Det siger jeg! Det er en anden Sag med Sølv-tøi, det har sin Værdi, og vi kan overlade det til vore Børn og Børnebørn lige godt, og det kan mangen Gang være godt at have at gribe til, om Ulykken skulde være ude.“

„Lad fare Silketræk da!“ sagde hun. „End Ulddamask da?“

„Nei, ved du hvad Mor! Her er nydeligt blankt sort Hestehaarsbetræk i to Stuer, og saa skulde ikke det være godt nok! Lad os ligesaa godt gaa ind istedetfor at sidde her ved Nattetider.“

„Ja, jeg skjønner, det nytter ikke iaften,“ sagde hun og reiste sig.

„Ikke nogen anden Aften heller!“ sagde han.

Madame Lauritsen pleiet altid at se op til Anne Marie, naar hun var gaaet først op. Der førte Trap op fra Forældrenes Soveværelse til hendes.

„Sover du alt, Guldet mit?“ sagde hun. „Du læste ikke Aftensalmen for os, før du gik.“

Det varet en Stund, før Anne Marie inden-
for Omhængene begyndte med en utydelig
Stemme:

„Fader, Skaber, Verdens Herre,
ikke du behøver mig,
hvad er jeg, hvad kan jeg være
her og hisset uden dig?
Dette Legem, denne Aand
fik jeg af din Almagts Haand.
Hvis du drog din Haand tilbage
o, hvad blev, hvad blev jeg svage?

Som dit Barn til dig jeg beder:
giv hvad bedst kan gavne mig!
Eget Raad mig tidt misleder
du kun styrer viselig.
O, algode Gud
paa Jesu Bud
jeg dig anraaber
alt mit Held af dig jeg haaber.“

„Hvis du drog din Haand tilbage, o, hvad
blev, hvad blev jeg svage?“ gjentog Madame
Lauritsen sukkende. „Godnat igjen da, Bar-
net mit!“

Mod Sædvane blev hun liggende vaagen
en halv Times Tid, for hun tænkte paa det
Tab, de havde lidt ved Ildebranden, og paa
Skib og Ladning, som de var i Uvished

om, men hun tænkte ogsaa paa den lykkelige Fremtid, som Anne Marie havde ivente.

Det var saa stille overalt, hun hørte Vægterens Raab ude paa Torvet, da Klokken var slagen 10, og saa hørte hun Rammel af en Vogn, som kørte tvers over Torvet og op over Grændsen. Hun kunde skjønne, at det var Madame Dahl paa Hjørnet, som var blit syg.

Men ovenpaa eller i Væggene syntes hun, at det stønnet og puslet og tuslet.

„Har vi faaet Mus her?“ sagde hun i Halvsøvne. „Hvad er det for en Daasemikkel af en Kat, vi har, som ikke kan holde Musene borte fra Huset?“

Den ene Uge gik efter den anden, uden at der kom nogen Melding fra Skipper Nilsen. Det var trykket og trist i Lauritsens Hus, for det var desværre ikke længer nogen Tvivl mulig: „Haabet“ var visselig gaaet under med Mand og Mus.

Anne Marie var ligesaa taus og stille som de andre, og de smukke røde Roser paa hendes Kinder var forsvundet.

„Men det skader ikke, siden det er en sat Enkemand, som gjør Haneben til hende,“ sagde hendes Mor.

Til sine store Tilfredshed saa hun, at Forglemmigeierne i Haven havde Knopper — de stod allesammen med en liden sammenrullet, lysegrøn Knop. Men det gik langsomt for hendes utaalmodige Venten efter denne sidste, kjæreste Svigerson — det

var nok ikke frit for, at hun syntes, at det var et svært Somleri med saan en Forglemmigei. Knopperne rullet sig op lidt efter lidt, det var bare saavidt, at hun kunde se Forskjel fra den ene Dag til den anden. Endelig var den allernederste paa Stilken sprunget ud og lyste mod hende som en liden blaa Stjerne.

„For et yndigt Syn!“ sagde hun og gik op og hentet Anne Marie, forat hun ogsaa skulde se paa den.

„Du deilige, lille blaa Stjerne!“ sagde Anne Marie med kjærlig Stemme. „Du er som et lidet Fnug af Himmelen, som er kommet ned til Jorden til os.“

Hun havde Taarer i Øinene, for hun syntes, at den lille blaa Blomst lignet den blaa Vaardag, da hun første Gang saa Løitnant Meisner.

Som saa mangan Gang før tænkte Madame Lauritsen med Beundring: „Det kunde jeg aldrig falde paa at sige.“ Hun troede, at det kom af, at Datteren havde faaet en mere fuldkommen Skoleuddannelse end hun selv. Havde hun vidst, at Anne Marie læste Romaner og af og til brugte Udtryk derfra,

saa havde det vistnok været forbi med hendes Beundring.

Anne Marie gik ind igjen til sin Linsøm uden Anelse om, at den første Forglemmigei var Tegn til, at den Skjæbne, som var tiltænkt hende, nu var kommet truende nær.

Der sad hun i sine egne sørgmodige Tanker og syede ved Vinduet ud til Gaardspladsen Dag ud og Dag ind, undtagen de Stunder hun kunde være optaget med andet husligt Arbeide. Hun tænkte med Længsel paa Romanbøgerne hos Søster Petronelle, og greb dem med Begjærlighed, hvergang der var Anledning. Især vilde hun gjerne læse om Kjærlighedssorg. Da syntes hun, det var som hun var sammen med nogen, som forstod hende og havde Medlidenhed med hende.

Madame Meyer mærket nok, at hendes unge Søster var mere forslugen efter Romaner end nogensinde før, men hun slog sig til Ro med, at nu var det ikke længe igjen, til Anne Marie blev gift. Efter hendes eget Sind var Giftermaalet med Seigneur Mørk neppe, tænkte Madame Meyer, og den Fornøielse og Trøst Anne Marie kunde finde

ved Romanbogen kunde man vel sagtens unde hende nu. — — —

Forglemmigeierne havde næsten afblomstret, der stod bare en og anden igjen yderst i Stilken. Madame Lauritsens Taalmodighed var nær ved at briste, især da hun havde en liden uventet Ærgrelse paa samme Tid.

„Har du læst dette Avertissementet, Far?“ spurgte hun en Aften, mens hun sad med „Norske Intelligenssedler“. „Hør her: „Skipper Hansen fra Kjøbenhavn nu ved Christiania Toldbod Brygge beliggende med sit Skib agter næste Uge igjen at blive seilfærdig til Kjøbenhavn, indbydende derfor Passagerer og de som have noget at medsende.“ — Du kjender jo Skipper Hansen som en paalidelig Mand? Hvad siger du om at sende Penge med ham og lade ham købe for dig det, du har lovet?“

„Det er ikke nogen beleilig Tid ovenpaa mine store Tab, Mor,“ sagde Far Lauritsen.

„Men du vil da ikke gaa fra, at du har lovet at købe Sølvpunschebolle og Øse og Sukkerklype til Anne Maries Bryllup?“ udbrød Madame Lauritsen forfærdet.

„Nei, jeg skal staa ved mit Ord, naar

hun er blit forlovet med den Person, vi gjerne vil have til Svigersøn.“

„Men nu er det en Leilighgd til at faa det godt og samvittighedsfuldt udført, Ven min,“ fristet hun. „Og det kan jo være ligesaa bra at faa Sølvtoiet fra Kjøbenhavn som fra London. At han, vi talte om, snart frier, ved vi jo.“

„Jeg tager aldrig Hatten af, før jeg ser Manden, Mor,“ sagde han.

Og derved blev det. I Pengesager kunde selv hans Kone ikke raade med ham.

Skipper Hansen seilet, og Seigneur Mørk havde ikke friet til Anne Marie. Han havde været usynlig et Par Ugers Tid ogsaa. Madame Lauritsen vidste ikke, hvad hun skulde tro og begyndte at se alt mørkt.

Da hun hørte, at Skipper Hansen var seilet, sagde hun: „Farvel Punschebolle og Sukkerklype!“

„Hvor kan du snakke saa da, Mutter?“ sagde Lauritsen. „Jeg har jo lovet dig det altsammen til Bryllupet, og et Ord et Ord, en Mand en Mand, heder det.“

„Det aner mig, at det aldrig blir!“ sagde hun mørkt,

„Kjære, har du faaet saa daarlig Tro til Mørk da?“ sagde han. „Vi har ikke seet ham paa en Stund, skulde vi kanske bede ham ud paa Løkken Søndag, synes du?“

„Vi har aldrig behøvet at lokke Frierne til Huset før. Jeg tror, vi ser Tiden an lidt, Fatter,“ mente hun. „Hidtil er alt gaaet saa stille og ubemærket — inviterer vi ham, saa kunde nogen lugte Luntten. Og faar først Jomfru Frandsen Snusen i det, saa er det udover Byen i et Øieblik.“

Anne Marie var uvidende om Forældrenes Bekymring. Hun syede aandsfraværende paa sit Udstyr uden anden Tanke end at det var forbi med al Lykke for hende i denne Verden. Løitnant Meisner havde hun ikke seet. Hun sad altid ved Vinduet ud mod Gaardspladsen og Drengestuebygningen — Madame Lauritsen syntes, det var det sikreste at have hende der indtil videre.

Der var ikke noget, som skulde friste hende til at se op fra Sømmen. Den gamle graa Drengestuebygning med Svalgangen, og Gaardspladsen, som var brolagt med smaa runde Brostene med en Skraaning for Rende-stenen, hvor visne Blomster var kastet ud

— det var Udsigten. Og nær indved Husvæggen stod et Kar med Vand, som Gaardsgutten tømte ud og fyldte igjen hver anden Dag, for der var nylig kommet en fornyet Forordning fra Politimesteren derom:

„Saavel Christiania Byes som Forstæders Indvaanere erindres herved om Brandt-Andringen af 24de Februari 1714 nemlig: at enhver Huus-Eier og Leier lader udsætte for sit Huus et Kar fyldt med Vand i det mindste af en Tøndes Størrelse, saafremt de For-sømmelige eller Modvillige ikke ville vente sig mulkterede med een Rigsdaler.

Saa advares og Enhver at lade det gamle Vand i det mindste hver anden Dag forfriske til at forekomme den Stank, som ellers foraarsages ved forraadnet Vand.“

Far Lauritsen var meget nøie med at følge alle Politibestemmelser.

Der var ellers ikke andre at se end Bønderne i sine Vadmelsklæder og med røde Topluer paa Hovedet, naar de gik til og fra Drengestuen.

Men en Dag stod pludselig Løitnant Meisner der. Hun saa den røde Uniform tvertigjennem sine sænkede Øienlaag og for op.

Hun syntes, hun var nær ved at daane, men hun kunde ikke se sig møt paa Synet af ham. Det var som det straalte af alt-sammen derude, det var ikke den samme gamle graa Drengestuebygning, ikke den samme graa Brolægning.

Han havde seet hende og hilste. Han havde ogsaa seet, hvor bleg hun var blit siden sidst.

„Som en Lilje,“ tænkte han bevæget, „som en Lilje.“

Han saa jo, at hun ogsaa sørget og fik en Indskydelse. Han sprang op de Par Trin til Døren og stormet ind.

„Lad os flygte sammen, Anne Marie, og faa en Prest til at vie os,“ hvisket han.

Hun sagde bare ganske rolig og stilfærdig: „Nei.“

„For en Dosmer jeg er!“ udbrød han angerfuld. „Jeg burde vidst, at Jomfru Anne Marie Lauritsen aldrig viger et Skridt fra Pligtens Bane.“

„Hvem er det, som snakker der?“ hørtes Far Lauritsens Stemme inde fra Blaastuen.

„Det er Løitnant Didrik Meisner,“ svarte han og gik freidig henimod Døren til den

anden Stue, hvor Lauritsen kom imod ham. „Se denne Sexskillingen fandt jeg akkurat ved Indgangen til Deres Port, Seigneur Lauritsen, derfor tænkte jeg, det maatte være nogen her, som havde mistet den.“

Lauritsen tog imod Sexskillingen og takket.

„Finder jeg ikke Eiermanden, saa skal jeg give Pengene til de fattige paa Søndag,“ sagde han.

Løitnant Meisner tog Lauritsen i Haanden og sagde Adjø. Saa sagde han ogsaa Adjø til Anne Marie og kysset ærbødigt hendes Haand. Havde Madame Lauritsen været der, havde han ikke turdet gjøre det, men hun var heldigvis i Kjøkkenet, og gamle Far Lauritsen var han ikke rød for.

Madamen kom skyndsomt gaaende ud af Kjøkkendøren og skraaede over Gaardsrummet, netop som hun saa Løitnant Meisner forsvinde ud af Porten. En af Pigerne havde seet ham komme og sagt det til hende.

„Hvad var det, han vilde her?“ spurgte hun hæsblæsende.

Lauritsen fortalte om Pengestykket, som Løitnanten havde fundet og lagde til: „Det er sandelig en ærlig, ung Mand.“

Madame Lauritsen havde saa sine egne Tanker om den Historie med Sexskillingen, og det samme havde Anne Marie. Men mens Moderen syntes, det var et Bevis baade paa Løitnant Meisners Frækhed og paa hans Letsindighed i Pengesager, saa var Anne Marie over al Maade rørt over, at han vilde tage 6 Skilling af sin knappe Gage bare for at faa se hende, og hun ønsket inderlig, at hun kunde beholdt Pengestykket som den eneste Erindring hun havde om ham.

„Det maa være en forslagen Personage den Mosjø Meisner!“ sagde Madame Lauritsen til sin Mand, da de var blit alene. „Tænke sig til at trænge ind her saan! For du troede da vel ikke et Øieblik paa den Historien om, at han havde fundet en Sexskilling?“

„Hvad!“ udbrød Lauritsen. „Skulde det været bare Komediespil?“

„Ganske sikkert!“ sagde hun. „Saa det kan nok trænges at have et Øie baade for og bag nu. Det er mange Bekymringer i denne Tiden. Havde jeg bare vidst, hvorfor vi ikke ser Jonas Mørk; der skulde vel

ikke nogen have været ude med sine Garn efter ham vel?“

„Det vilde ikke ligne ham at lade sig fange,“ mente Lauritsen.

„Nei, det vilde det ikke heller. Naar Jomfru Frandsen kommer hid, saa faar vi kanske vide Aarsagen.“

„Ja blir det ikke noget mere af med Mørk, saa kommer Larsen igjen for et godt Ord, han,“ sagde Lauritsen. „Det er saa mangen en, som har maattet søbe i sig igjen den Kaal, han først har spyttet i.“

„Aldrig i Evighed bekvemmer jeg mig til det!“ erklærte Madame Lauritsen. „Jeg forstaar mig ikke paa dig Claus Lauritsen! Skjønt jeg bare er et Fruentimmer, saa har jeg dog saapas Æresfølelse i Livet, at jeg ikke gjør det.“

Gamle Lauritsen gik ind i Butiken igjen og mumlet paa Veien: „Mutter er paa sin høie Hest idag.“

Jomfru Frandsen kom næste Dag og blandt andre Nyheder kunde hun ogsaa berette, at Seigneur Mørk havde havt Gigt i Benet og maattet holde sig inde et Par Ugers Tid.

Det var en stor Lettelse at faa høre det.

„Det er, som det er faldt en Sten fra mit Bryst!“ sagde Madame Lauritsen til sin Mand. „Jeg var næsten begyndt at blive ræd for, at der var Ugler i Mosen. Tænk at jeg kunde have Mistro til den ædle, elskelige Mand! Nu ved vi da, at alt snart vil ordne sig, det gjælder bare at smøre sig med Taalmodighed endnu en liden Stund.“

Løitnant Meisner indfandt sig imidlertid i Butikken og bad om at faa tale med Seigneur Lauritsen, som høist uvillig fulgte ham ind paa Kontoret.

„Jeg kan ikke skjønne, at det er mere at snakke om,“ brummet Lauritsen.

„Jeg vil bare spørge om en Ting, Far Lauritsen,“ sagde Løitnant Meisner. „Er De ganske tryg for, at De ikke adskiller to elskende Hjerter? Er De ganske tryg for, at ikke Jomfru Anne Marie sørger sig en Svindsot paa Halsen? Jeg saa hende, hun var hvid som en Lilje.“

Lauritsen følte sig slet ikke tryg. Det var mere end en Gang faldt ham ind netop det samme.

Og han betænkte sig en god Stund, før han svarte: „Det er Forældres Pligt at sørge for

sine Børns Fremtid, men vi vilde daarlig opfylde vore Forældrepligter, om vi gav hende til en Løitnant. For De kan ikke skaffe Føden til Dem selv og den store Bikja Deres engang, tænker jeg?”

„Bikja har ingen Nød,“ sagde Løitnant Meisner.

„Nei for hun gaar omkring og stjæler hos Godtfolk,“ sagde Lauritsen.

„Det har aldrig nogen sagt, at Bellona stjæler mere end Hundene til andre unge Mennesker,“ forsikret Løitnant Meisner.

„En Ungkar kan jo ikke have Mad staaende færdig paa Klokkeslettet til en Hund heller.“

„Nei men det kunde gaa an at være uden Hund, til en havde Mad at give den,“ mente Lauritsen. „Men det lader ikke til, at unge Mennesker tænker saa, for allesammen skal de have sin Hund, som maa gaa omkring og sørge for Føden til sig selv, saa godt den kan. Det er en ren Landeplage med alle de forsultne Hundene, som farer om og stjæler her i Byen. Spørg bare Slagterne, hvad de synes om det, saa skal De faa høre! Men hvad jeg vilde sagt var det: naar De ser, at De ikke kan greie en

Hund engang, hvordan har De saa tænkt at forsørge baade Kone og Børn? De behøver ikke at svare, for jeg ved, hvad De tænker, Far! De tænker, at jeg er en rig Mand, som kunde paatage mig altsammen!“

„Det blev da i hvert Fald bare til jeg fik Chefsgaarden,“ sagde Løitnant Meisner. „Og jeg tror ikke, jeg behøver at opregne alle de Goder, som følger med en Chefsgaard. Den Mand, som kommer der, er hjulpen og har sit Udkomme, baade naar det blir Krig og Uaar. For slaar en Ting feil, saa er det altid noget andet at gribe til, saasom Jagt og Fiskeri, Dyrking af Potetes, som saa varmt anbefales nu.“

„Det eneste jeg har at sige paa Chefsgaarden er, at De ikke har den, Far!“ sagde Lauritsen. „Og for at gjøre en Ende paa mere Frieri fra Deres Side, saa vil jeg sige, at jeg har lidt alvorlige Tab i det sidste, som De kanske har hørt lidt om. Enten det er Skjæbnen, eller jeg har Fiender, som volder det, ved jeg ikke, men en Mand kan ikke andet end bli betænkelig, naar det begynder saan. Og jeg er en gammel Mand,

som kan have Guldbryllup om syv Aar, hvis Mutter og jeg lever til den Tid, saa jeg har hverken Mod eller Kraft til at erhverve mig nye Rigdomme. Derfor skjønner De, Ven min, at det er ingen Ting at gjøre ved det, selv om Anne Marie skulde sørge lidt i Begyndelsen.“

„Det er rent fatalt ogsaa!“ sagde Løitnanten. „Jeg spiller i Lotteriet — noget andet ved jeg ikke, som kunde forbedre Stillingen.“

„Jovist ved De saa jo!“ mente Lauritsen. „Find Dem en rig Enke! For alle Fruentimmer maa jo bli forgabet i Dem.“

„Tak for de gode Tanker De har om mig, Seigneur Lauritsen!“ sagde Løitnant Meisner og smilte med et stort, straalende Smil. „Men Ulykken er, at jeg ikke kan følge Raadet, for jeg har forgabet mig i Jomfru Anne Marie, ser De. Nogen anden blir det aldrig i Evighed!“

„Tag ikke for stærkt i, Far!“ advaret Lauritsen. „Og saa Adjø da!“

„Adjø, Far Lauritsen!“ sagde Didrik Meisner. „Vi mødes kanske igjen — paa Bundtmagerens Væg, som det heder. Jeg føler,

at Skjæbnen har bestemt os for hverandre, og tror De, det nytter at forsøge paa at trodse Skjæbnen?“

„Hvad mener De med det De sagde om at mødes paa Bundtmagerens Væg?“ spurgte Lauritsen mistroisk.

„Jeg mente“ — Løitnant Meisner stoppet op, han var lige ved at sige som sandt var „jeg mente ingenting med det,“ men han betænkte sig. Han vidste, at han bestandig var altfor aabenmundet og lidet betænkt, og han syntes, at det var Tegn paa Finhed og Dannelse ikke at sige sin sande Mening og at være hemmelighedsfuld og have mange skjulte Planer. Af og til gjorde han derfor et lidet Forsøg paa at være diplomatisk, han ogsaa, men det var altid ganske hensigtsløst.

„Man buser da ikke ud med alle sine Tanker og alle sine Planer heller,“ sagde han og smilte over sit fiffige Svar. „Jeg siger Adjø og paa Gjensyn, Seigneur Lauritsen!“

Far Lauritsen blev siddende igjen i Grublerier.

„Jeg tror, jeg begynder at bli gammel,“ sagde han for sig selv, „for jeg er bestandig

ængstelig for at noget kan hænde. Ligedan var Far ogsaa i sine sidste Aar. „Intet Brev er godt Brev,“ husker jeg, at han pleiet at sige. Jeg liker ikke Friere, som ikke vil give sig. Men han har Ret i det, at det nytter ikke at trodse Skjæbnen. Skulde jeg fortælle Mutter dette mon? Kanske hun bare vil synes, jeg er en gammel Nathue, som ikke har givet ham et tilstrækkelig bestemt Afslag første Gang?“

Efter en Dags Betænkning fortalte han det dog til hende og tilføiet, at det var hans Indtryk, at de nok ikke var sluppet fra Løitnant Meisner endnu.

„Det er som jeg siger, det er en forslagen Person, en farlig Person!“ sagde hun.

Og Følgen var, at hun ikke nogensinde turde vige fra Anne Marie.

Madame Lauritsen og Anne Marie og alle Pigerne holdt paa med at vride Saft i Kjøkkenet.

Siden den Dag, Løitnant Meisner var kommet ind af Porten, havde Anne Marie ikke holdt op med at skotte bort til den hvert Øieblik. Det gjorde hun ogsaa nu, mens hun stod og vred Bringebærsaft.

„Seigneur Mørk,“ sagde hun ligegyldig.

Madame Lauritsen kastet et lynsnart Blik ud. Jonas Mørk i Kalvekryds en Hverdag! Saa rev hun Kjøkkenforklædet af sig. Hendes Hjerte banket af Glæde.

Jonas Mørk i Kalvekryds en Hverdag, sang det for hendes Øren, mens hun gav sine Befalinger til Pigerne; det betyder, at det er forbi med Ængstelse og Bekymringer. En kort Kamp kanske med Anne Marie.

„Lad os gaa ind og tage imod Seigneur Mørk,“ sagde hun til Datteren. „Det er uheldigt, at Far netop idag skal være kjørt ud til Jens for at se paa Byggearbeidet derude. Skynd dig op og byt og tag Silketørklædet om Halsen, det gaar ikke an at tage mod en Mand som Seigneur Mørk med Bomuldstørklæde paa, men skynd dig alt du kan, saa skal jeg gaa ind imens.“

Hun sendte en af Pigerne ind for at sige, at hun kom paa Øieblikket, og imens vasket hun skyndsomt Saften af sine Hænder og tog paa sig sin nyeste hvide Blondekappe.

Da hun var færdig, kom hun smilende imod ham med udstrakte Hænder.

„Min kjære Seigneur Mørk,“ sagde hun, „en Sten er væltet fra mit Hjerte! Det er saa længe siden vi saa Dem, at vi var begyndt at blive ængstelige for, at De kunde være blit stødt paa os.“

Jonas Mørk kysset hendes Haand og sagde: „Stødt paa nogen her i Huset? Det vilde være en Umulighed, dyrebare Veninde.“

„Ja, det glæder os, at vi tager fejl,“ sagde hun, „vi har været saa ængstelige allesammen.“

„Alle,“ sagde han med Eftertryk, „ogsaa Jomfru Anne Marie? Har hun ogsaa lagt Mærke til, at jeg ikke har været her paa en Tid?“

„Ja naturligvis,“ sagde Madame Lauritsen, „hun har været meget bekymret over det og ængstelig for, at De kunde være syg.“

„Det glæder mig at høre,“ sagde han. Hun saa, at han var lidt forlegen, og der var en liden Pause, inden han sagde: „Vilde De blive meget forbauset, kjære Veninde, ved at høre, at jeg tænkte paa at gifte mig igjen?“

„Forbauset!“ sagde hun og hævet Hænderne, „jeg har bestandig tænkt, at den Kvinde, De valgte, vil jeg prise lykkelig!“

„Ja, men hvis jeg nu syntes, at der ikke findes nogen, som kan maale sig med Deres egen Datter i Skjønhed og alle kvindelige Dyder? Jeg indser, at det er en Ulykke for mig, at jeg er saa meget ældre end hende —“

„Ikke et Ord mere om det!“ afbrød Madame Lauritsen, „jeg vilde sige, at jeg ved, at Anne Marie vilde blive lykkelig som Deres Ægtehustru, og at jeg nu føler mig tryk for hendes Fremtid.“

„Men hun selv,“ sagde Jonas Mørk, „hun vil vistnok heller have en yngre Mand. Jeg kan jo ikke vente nogen Gjenkjærlighed“.

„De er altfor beskeden, kjære Ven,“ sagde hun. „En saa høi Grad af Agtelse, som Anne Marie nærer for Dem, er næsten det samme som Kjærlighed. Ja, det vil sige, det er meget bedre!“

„Jeg vil gjerne være vis paa, at hun ikke har noget imod at blive min Hustru, inden jeg høitidelig anholder om hendes Haand hos hendes Fader,“ sagde Jonas Mørk.

„Det kan De øieblikkelig faa høre af hende selv,“ sagde Madame Lauritsen i sin Iver efter at faa alt klappet og klart saa snart som mulig.

Hun gik ud til Datteren og sagde høitidelig: „Anne Marie, min kjære Datter, Seigneur Mørk har gjort os den store Ære og Glæde at bede os om at faa dig til sin Ægte-hustru. Skjønt det jo ikke kan bli klappet og klart med det samme, siden din kjære Far ikke er hjemme, saa har jeg alligevel tilladt ham at tale med dig, forat han af din egen Mund kan høre, at du vil bli ham en god og lydige Hustru.“

Hun stanset i sin Tale.

Anne Marie var blit kridhvid i Ansigtet og saa paa sin Mor med saa stor Angst, at Madame Lauritsen syntes, dette angstfulde Blik gik hende gennem Marv og Ben.

„Hør paa mig, Anne Marie,“ sagde hun. „Engang troede jeg, at du skulde sætte Livet til for min Svagheds Skyld. Det var da du havde Kopperne, og jeg ikke havde havt Mod og Kraft til at lægge dig i samme Seng som en af de syge, mens Epidemien var noksaa mild. Du ved, at et naadigt Forsyn afvendte Følgerne af min Feighed. Du beholdt Livet og du beholdt dit gode Udseende. For hvorledes tror du din Skjæbne havde blit, om du var blit vansiret som saa mangen ung Pige er blit det? Dengang du vel havde overstaaet Sygdommen, da gjorde jeg det hellige Løfte, Anne Marie, at jeg ikke oftere af Svaghed skulde sætte din Vel-færd paa Spil. Forstaar du mig, Barn? Dette Giftermaal skal altsaa komme istand, hvor meget du sørger og er fortvilet.“

Anne Marie bevæget Læberne. Hendes Mor tog det for, at hun sagde ja.

„Saa vil jeg med det samme sige dig, at

naar du kanske ikke er fornøiet med, at der er en saavidt stor Aldersforskjel, saa kommer det bare af, at du er uerfaren og uvidende. En ung Kone, som er gift med en gammel Mand, har det som Blommen i et Æg! Hun kan vikle ham om sin Lillefinger, om hun vil! At du vil faa det godt, forstaar vi, dine Forældre, om du ikke forstaar det selv endnu. — Du ser saa bleg ud med hvidt Silketørklæde om Halsen, gaa op og byt igjen og tag paa dig det rosenrøde.“

Anne Marie gik op og ledte mekanisk efter Silketørklædet. Det var som om hun var kommet imod en høi Mur. Hendes Mors stærke Vilje var det, som stod stængende for hendes Lykke og Kjærlighed. Hun saa uvilaarlig imod Vinduet og mod Ovnene. Var hun redningsløst fortabt?

„Er du ikke snart færdig, Anne Marie?“ hørte hun sin Mors Stemme nede i Soveværelset.

„Jo,“ sagde hun svagt og saa sig uvilkaarlig omkring. Skulde det ikke være nogen Redning mulig?

Da fik hun en pludselig Indskydelse. Hun havde bestandig hørt saa meget om sin hvide

Hud — det maatte vel være den som gjorde, at Folk syntes, hun var vakker. En styg og sjusket og uordentlig Kone vilde Seigneur Mørk vel ikke have. Nei, en Sjuske vilde han ganske sikkert ikke fri til, han som var saa fin og sirlig.

Hurtig stak hun Haanden ind i Ovnens og gned den mod de halvforbrændte Stykker af Ved, som laa igjen derinde fra sidste Gang, det var lagt i Ovnens i Vaar.

„Er du ikke endnu færdig da, Barn?“ spurgte Madame Lauritsen utaalmodig.

„Jeg er færdig!“ svarte Anne Marie og sprang ned. Hendes Mod var ikke saa stort, hun maatte skynde sig, før hun fik Tid til at tænke.

Hendes Mor saa forskende paa hende. Øinene var det ikke mulig at faa se, hun holdt Øienlaagene haardnakket sænket og var hvid som et Lagen i Ansigtet, mens hun presset Læberne haardt sammen og holdt Hænderne fast knyttet.

„Hun ser ikke ud som en lykkelig Fæstemø,“ tænkte hendes Mor, „men det kan han vel ikke vente heller. Hvad han kan vente, er Lydighed og Taalmodighed.“

Anne Marie gik hurtig og bestemt ud af Sovekammeret og gennem den første Stue og mens hun lukket op Døren til Blaastuen med den ene Haand, strøg hun sig over Ansigtet med den anden, først over Næsen — hun vilde være sikker paa, at hun var sodet paa Næsen. Speilet mellem Vinduerne hang ret for Døren, men hun turde ikke kaste et Blik i det, idet hun traadte ind.

Hun saa bare, at Seigneur Mørk veg tilbage med det samme. Saa neiet hun og blev staaende paa samme Plet med nedslagne Øine, mens hendes Hjerter banket saa haardt, at hun hørte det.

Hun syntes, det var en Uendelighed som hun stod der. Og han kom ikke imod hende og sagde ingenting.

Endelig sagde han: „Smuk var De før, Jomfru Anne Marie, men nu finder jeg Dem endnu smukkere.“

Der var et saadant Udtryk af Smerte i Stemmen, at Anne Marie forundret gløttet paa Øienlaagene. Havde han faaet ondt i Benet igjen?

Han stod og saa paa hende.

„Jeg vilde gjerne tale med Dem, Jomfru!“

sagde han, „men jeg blev lidt overrasket over Deres Udseende. Vil De ikke sidde ned?“

Hun gik hen til Divanbordet og satte sig ved den ene Side, og Seigneur Mørk sad ved den anden. Hun sad bøiet over den speilblanke Bordplade og saa, at det skinnet lyserødt i det mørke Mahogny af hendes røde Silketørklæde — hun kunde ogsaa skimte sit eget Ansigt dernede, men om hun havde mørke Flekker kunde hun ikke se.

Endelig sagde han: „Naar man har faaet et Slag i Ansigtet, saa blir man lidt forstumlet, skal jeg sige Dem, Jomfru.“

Hun blev endnu mere rød og bøiet sig endnu mere ned over Bordpladen.

„Vil De tage imod et godt Raad af mig?“ spurgte han venlig, „gaa bort til Speilet og se, hvorledes De ser ud.“

Hun reiste sig og gik bort til Speilet mellem Vinduerne. Hun blev forfærdet, da hun saa sit eget Ansigt oven over Potpourikrukken. Hun havde overdrevet det — hun havde kullet sig saa meget, at hun vidste ikke, hvordan hun skulde faa det af igjen uden at hendes Moder fik se det. Meste-

parten af Næsen var sort og sorte Striber i Kinderne og Panden.

„Tror De ikke, det vilde være heldigst for Dem, om De fik dette væk jo før jo heller?“ sagde Mørk.

Og hun hvisket: „Jo,“ og saa sig om efter Vand. Paa Bordet stod en Blomstervase med Roser. Vandet var ikke ganske friskt, men det var det eneste som fandtes.

„Vil De gjøre mig den Ære at bruge mit Silkelommetørklæde?“ sagde Seigneur Mørk, „det er ganske nyt og kommen fra London for Anledningen.“

Han rakte hende sit store røde og hvide Silkelommetørklæde, som hun taknemlig tog og dypet ned i Vandet i Blomstervasen. Det var ikke saa snart gjort at faa det væk.

Mens hun stod og gned paa Sodflekkerne, stod Seigneur Mørk ved Siden af hende og saa opmærksomt paa, mens han af og til sagde: „Gnid lidt mere der.“

Da hun var færdig, rakte hun ham Lommetørklædet tilbage og neiet og sagde med et taknemligt Blik: „Tusind Tak, Seigneur Mørk.“

„Lommetørklædet skal jeg gemme til en

Erindring," sagde han. „Jeg skal sige Dem, at jeg er en gammel Nar, som gjerne vil skaane Dem for Følgerne af Deres ubesindige Handling. Men jeg forstaar ikke, hvorledes jeg skal finde en Udvei.“

Saa stod han der igjen og tænkte sig om, mens han sagde: „Jeg forstaar, at det har været en sand Tycho Brahes Dag i Køkkenet!“

Da fik han en pludselig Indskydelse og han saa paa Uhret, som ogsaa viste Dato. „Jeg har tænkt at give en Fest paa min Svigerdatters Geburtsdag, kan De give mig nogle gode Raad, hvorledes jeg skal arrangere den? Det skal være en Overraskelse for hende, og derfor tænkte jeg, at jeg vilde raadføre mig med en ung Dame.“

Anne Marie vidste aldrig siden, hverken hvad han havde spurgt om, eller hvad hun havde svaret.

Da hun en Stund efter lukket op Døren til det næste Værelse, hvor Madame Lauritsen befandt sig, kunde hun neppe tro, at det hele var over.

„Min kjære Madame Lauritsen,“ sagde Mørk, „da jeg saa paa Deres Uhr, opdaget

jeg, at det er en Tycho Brahes Dag idag, hvor man ikke bør afgjøre vigtige Ting, jeg har bare spurgt Deres Jomfru Datter lidt tilraads angaaende en Fest paa min Svigerdatters Geburtsdag.“

Madame Lauritsen var kommet imod dem for at give dem sin Velsignelse, men hun stanset maalløs af Forfærdelse og kunde bare stamme: „Tycho Brahes Dag idag! Men det er det jo aldeles ikke, Seigneur Mørk!“

„Da blev den 15de August altid holdt for en Tycho Brahes Dag af min salig Kone,“ gjentog han paastaaelig. „Lad være glemmt, hvad jeg har sagt! Jeg skal komme igjen ved en anden Leilighed.“

Madame Lauritsen vilde til at gjøre Indvendinger, men hun syntes, at Mørk var saa underlig, og hun var jo ikke heller den, som kunde behøve at prakke sin Datter paa nogen.

„Som De vil Seigneur Mørk,“ sagde hun og fremtvang med Anstrengelse et Smil.

Da han var gaaet, vendte hun sig heftig mod Anne Marie og spurgte, hvad dette skulde betyde? Anne Marie slog Hænderne for Ansigtet og græd saa voldsomt, at

det ikke var mulig at faa et Ord af hende. Hvis der endnu var noget igjen af Sodflek-kerne, saa maatte de skylles væk af Taa-terne. — —

Madame Lauritsen blev ikke mere klog ved alle senere Forhør heller. Det eneste hun fik Rede paa var, at han havde snakket om Tycho Brahes Dag til Anne Marie ogsaa.

Senhøstes reiste Anne Marie til sin Søster paa Moss for at være Fadder. Hun skulde være „Kappemor“, tage Kappen af og paa Barnets Hoved ved Daaben. Hun havde broderet en nydelig liden Kappe med kulørt Silkebroderi paa hvidt Silketøi, og Far Lauritsen gav hende Penge til at kjøbe en liden rund Sølvspænde, saadan som brugtes paa Daabsluen.

Gamle Lauritsen gav ethvert af sine Barnebarn en saadan Spænde. Det hed nok nu, at det var Overtro, at Børn skulde have Sølv paa sig, forat ikke Underjordiske, eller hvem det kunde være, skulde kunne forbytte dem eller sætte ondt paa dem. Svoger Amtmand var især slem til at le af denslags gamle overtroiske Skikke. Og Brødrene og de andre Svogre lo med. Og Søstrene

og Svigerinderne vilde ikke ansees for overtroiske og gammeldagse, derfor gav de aldrig sine Barnepiger Paabud om at holde sig til de gamle Skikke. Men de vidste, at en samvittighedsfuld Barnepige strengt iagttog alle de gamle Forsigtighedsregler alligevel, at hun f. Ex. aldrig slog ud Badevandet efter et udøbt Barn, naar Solen var gaaet ned, og heller aldrig lod vasket Barnetøi hænge ude til Tørring efter Solnedgang. Der var mange andre Ting, som skulde iagttages, og Mødrene vidste, at det blev gjort, og syntes det var trygt, for naar det gjaldt den lilles Ve og Vel, saa var det bedre at gjøre for meget end for lidet. En ung og uvettig og nymodens Barnepige vilde de ikke have i sit Hus for nogen Pris.

Far Lauritsen var en gammeldags Mand, som ingen kunde fortænke i, at han holdt paa gammeldagse Skikke, og han vidste godt, at hans Sølvspænde var en kjærkommen Gave for Døtre og Svigerdøtre. Nu havde alle Mødre i mange hundrede Aar ikke turdet lade et udøbt Barn komme ud i fri Luft, uden at det havde Sølv eller Staal paa sig, og særlig paa Veien til Kirken Daabsdagen

kunde man tro, at Barnet vilde være udsat for onde Magters Angreb. Det var blevet Mode at le af det nu, og de kunde gjerne være med at le — men de vilde ogsaa gjerne have den lille Sølvspænde paa Barnets Lue. Den kunde da ikke skade nogen.

Da Far Lauritsen skulde give Anne Marie Penge til Spænden, sagde han: „Gaa til den nye Guldsmeden, og køb ligesaagodt et Dusin med engang, saa faar vi dem kanske lidt billigere.“

Men Anne Marie sagde: „Jeg maa bede saa pent om at faa slippe det.“

„Ja, jeg ved ikke, om det vilde være ganske passende heller, Fatter?“ sagde Mor Lauritsen.

„Ikke det?“ sagde han. „Ja, hvad som er passende eller ikke passende for dere Fruentimmer, det maa den Sure skønne sig paa!“

Saa reiste Anne Marie til Søster Jutta paa Moss, og det var Meningen, at hun skulde være der et Par Ugers Tid med det samme, saa kunde hun kanske blive lidt opmuntret og faa lidt Farve i Kinderne igjen.

Seigneur Mørk maatte have betroet sig til

nogen, som igjen havde betroet det til andre, for Historien om hans mislykkede Frieri til Jomfru Anne Marie Lauritsen kom ud og kom tilsidst ogsaa Madame Lauritsen for Øre.

Det tog saa paa hende, at hun maatte gaa tilsengs med det samme.

Anne Marie var da endnu paa Moss.

Gamle Karine kogte Hyldethe, som Madame Lauritsen skulde drikke med Kandis-sukker til.

„Det er som den ene Væggen er ude, naar Madamen ligger,“ sagde Karine.

Næste Morgen kunde Madame Lauritsen ikke orke at staa op, og da Karine kom og vilde traktere hende med Kaffe og varme Flødevafler, saa smagte hun ikke paa det engang.

„Da kan De skjønne, hvordan det er med hende,“ sagde Karine til de andre i Huset. „I de 43 Aar, jeg har tjent her, er dette første Gang, at Madamen har forsømt et Maaltid.“

Far Lauritsen kom ind fra Butikken for at se til hende.

„Jeg synes, at du tager dette altfor tungt, Mor,“ sagde han. „Det er da ingen Ulykke heller.“

„Jeg er saa ræd for, at Anne Marie er udskjæmt,“ hvisket hun.

„Saa galt er det da ikke,“ sagde han. „Folk synes bare, at det er morsomt og ler af det.“

„Hvem er det, som synes, at det er morsomt, tror du?“ sagde hun. „Jo det skal jeg nok sige dig Fatter. Det er de unge Spirrevippene det! Satte og velstaaende Mænd, som tænker paa at fri selv, de vil ikke more sig over dette. Og alle Forældre med giftefærdige Døttre, de vil korse sig, og du kan tro, de vil gjøre sit til, at Anne Maries Navn kommer i Folkemunde.“

„Det er da ingen vanærende Handling heller,“ sagde han trøstende.

„Vanærende Handling! En Datter af os!“ sagde Madame Lauritsen forarget. „Det skulde bare mangle! Kors hvor du snakker, Far! Men en ung Piges Navn maa slet ikke nævnes, ser du, slet ikke!“

„Ja, jeg er lei nok over det, det er ikke for det“, sagde han. „Men jeg synes ikke, at du skulde blive syg af Græmmelse over det ovenikjøbet.“

Da Far Lauritsen gik fra hende, gik han

sporenstregs hen til Gaardsgutten og sagde, at han skulde reise afsted til Moss saa fort, som han kunde blive færdig og hente Anne Marie hjem igjen.

Senere paa Dagen kom Karine med Boulion med Boller paa til sin Madmor, men med ligesaa liden Lykke. Hun kunde ikke tænke paa Mad engang, sagde hun.

Karine gik med tungt Hjerte ind til Lauritsen og bød ham Maden.

„For den er deilig,“ sagde hun, „og akkurat til at faa Kræfter af. Men Madamen vil ikke se paa den engang.“

„Jeg skjønner ikke, hvordan dette skal gaa, Karinemor,“ sagde han. „Har vi noget Mirakel-Plaster liggende?“

„Nei den nye Krambodgutten fik det sidste, da han havde skaaret sig i Fingeren. Vi havde netop tænkt at lave en dobbelt Portion en af Dagene, saa Jomfru Anne Marie kunde faa med sig hjemmefra.“

„Da faar du ligesaa godt lave nyt strax, Karinemor,“ sagde han. — „Gaa ind og faa Mors Opskriftbog.“

Hun kom med Bogen.

„Her skal vi se, om ikke Plasteret skulde

hjælpe Mor ogsaa," sagde Lauritsen og bladet i Bogen. „Der har vi Mirakel-Plaster. Det læger og rensrer alle friske Saar og er godt for Sting. Det stiller Pine og Værk i Maven. Er tillige godt for Værk i Arme og Ben samt Ryggen, og for Ligtorne og Podagra. Ja, der har vi det: Giver Appetit til Spise. — Det var det jeg tænkte. 2¹/₂ Pd. ordinær Bomolie — 1 Pd. rød Minne. — 1 Pd. Bleghvidt — 8 Lod god Skjæggesæbe. — 2 Lod Campher. — Jeg skal sende en af Gutterne paa Apotheket efter det, vi mangler. Semskind at smøre Plasteret paa skal du faa af mig, naar det er færdigt. Jeg ved aldrig, at Mor har brukt nogenslags Medicin, men du faar spørge hende saa pent fra mig, om hun vil bruge dette, saa skal det blive lavet saa fort som mulig.“

Karine gik ind til Madame Lauritsen med Husbonds Hilsen.

Hun sagde, at hun vilde allerhelst ligge i Ro uden baade Mad og Plastre, men saa sukke hun og sagde: „Jeg undres, hvordan det er her næste Torsdag.“

„Det kunde vi faa vide det,“ sagde Karine betydningsfuldt.

„Hvad mener du med det, Karine?“ spurgte Madame Lauritsen,

„Jo, Doktor Hansen, som Søsterdattera mi tjener hos, han bruger bestandig det, naar nogen i hans egen Familie er syg, at han lægger Katten op i Sengen til den syge. Hvis ikke Katten gaar væk med det samme, men lægger sig til at sove i Sengen, saa er det ingen Fare paafærde. Det er ingen Ting saa sikkert som det. En Doktor kan tage feil, om han er aldrig saa klog.“

„Men ikke en Kat?“ spurgte Madame Lauritsen tvivlende.

„Det har aldrig hændt,“ sagde Karine. „Det som Dyrene ved, det ved de sikkert. Hvor de har det fra, ved ikke jeg. Men kjender ikke Madamen Svarten hos Dahlses, den som bestandig kan skjønne, naar der blir Ildebrand her i Byen?“

„Jovist gjør jeg det, jo,“ sagde Madame Lauritsen og begyndte at blive overbevist. „Hvem har ikke hørt om Svarten? Det er ikke mere end et Par Dage siden, at Dahl selv fortalte, at han havde skjændt paa Gutten nylig og sagt: „du har ikke mere Vet end Hesten min paa Stalden.“ — „Det stod

ikke paa da, Husband, havde jeg Svartens Vet," sagde Gutten."

„Han kunde nok saa si!“ sagde Karine. „Tænk om Svarten ikke havde været et umælende Dyr, De! Om den havde kunnet snakke istedenfor bare at være urolig, naar der blev Ildebrand!“

„Da kunde mangan en bevaret sin Eien- dom og blit reddet fra Betlerstaven,“ sagde Madame Lauritsen sukkende. „Ja kom med Katten din da, Karinemor, men snak ikke om det!“

Karine gik men snudde sig om i Døren og hvisket: „Jeg synes, det maa blive ak- kurat det samme, om jeg tager graa eller svart Katte?“

„Ja, jeg kan ikke skjønne andet,“ mente Madame Lauritsen.

„Nei, for dette er jo slet ikke Trolleri,“ forsikret Karine. „Det er bare saan en Gave, som Dyrene har faat af den, som skabte dem, fordi de ikke kan snakke, stakkar.“

Hun kom snart tilbage med en Kat, som hun lagde op i Sengen, og de saa begge to i Spænding paa, hvad den vilde gjøre.

Katten lod til at være forbauset over denne

uventede Venlighed fra sin Madmoders Side, men snart løftet den Labberne op og ned og kjendte med Velbehag paa den bløde Edderdunsdyne.

„Tænk, at jeg skal ligge her og se paa, at den klorer istykker det nye Olmerdugs Dynetrækket mit!“ sagde Madame Lauritsen.

„Men der lægger den sig!“ hvisket Karine.
„Saa er al Bekymring unødig.“

„Det havde jeg sandelig ikke troet,“ sagde Madame Lauritsen. „Jeg mener, den maler ogsaa!“

„Jeg er vist ikke mindre glad jeg, Madam,“ sagde Karine. „Vi har været længe sammen, og der har ikke været et vondt Ord mellem os, det jeg kan mindes.“

„Det har det ikke Karine,“ sagde Madamen og trykket hendes Haand. „Men lad dette med Katten blive mellem os to, jeg vil ikke faa Ord for at være gammeldags og overtroisk. Det er saa mange, som kalder alting Overtro nutildags. Og saa kan du lade Katten faa en Skaal med Flødemelk til Belønning, fordi den spaadde mig saa vel.“

„Jeg takker paa hanses Vegne!“ sagde Karine smilende.

„Men alles mit Masen, som Tysken siger da, skjønner du!“ raabte hendes Madmor efter hende. „Og saa kan du jo gjerne lave Mirakel-Plastret da — siden det staar til Liv med mig, saa maa jeg vel forsøge at spise.“

Men det var det samme, hvad de forsøgte, Madame Lauritsen kunde ikke spise en eneste Bid Mad.

Doktoren blev hentet, men han kunde ikke sige hvad det var, som feilte hende. Han foreslog Aareladning.

„Det har ikke hjulpet mig et Gran,“ sagde hun efter Aareladningen. „Jeg synes bare, at jeg er mere mat, det er hele Forskjellen.“

Alle i Huset troede, at hendes sidste Time var kommen, bare gamle Karine var ved godt Mod.

Madame Lauritsen ventet, at hendes Børn vilde komme og se til hende i hendes Sygdom, derfor fik hun Karine til at hjælpe sig med at tage paa en kulørt smaablomstret Nattrøie af moderne Sirts og en Natkappe med mange Strimler om, og hun hentet de fineste Linlærreds Lagener med Hulfald.

Det var et stort dybt Værelse med bare

et Vindu ud mod Gaardspladsen ret for Drengestuebygningen, og Madame Lauritsen laa indenfor de tykke grønne Sengeomhæng, saa det var ikke videre lyst, alligevel syntes alle som saa hende, at hun havde faaet en forunderlig gusten Farve i Ansigtet og paa Hænderne.

Hun havde ikke villet sende Bud rundt omkring til sine Børn, at hun laa syg, det kunde være til det rygtedes alligevel, mente hun.

Madame Meyer var den første, som fik vide det, og hun kom strax.

Hun syntes, at hendes Mor var saa forandret, at hun blev forskrækket.

„Hvad er det, som feiler Mor?“ spurgte hun.

„Aa, jeg tror nu slet ikke, at jeg er blit bedre af denne Aareladningen,“ sagde hun undvigende, „heller endnu mattere.“

„Jeg ved nok, at Mor ikke er nogen Ynder af Aareladning,“ sagde Madame Meyer smilende. „Men det passer ikke for en oplyst Kone som Mor at have Fordomme som en uvidende Bondekone! Alle, som tænker paa at bevare sin Sundhed, lader sig aare-

lade Høst og Vaar. Det burde Mor ogsaa gjøre, Vi ved jo, at Sygdommene kommer fra Blodet.“

„Det kan saa være,“ indrømmet Madame Lauritsen. „Men forresten saa kommer ikke min Sygdom af Mangel paa Aareladning. Jeg kan ligesaagodt sige dig det, Petronelle: Det er Sorg og Græmmelse over Anne Maries Vanartethed, som har gjort mig syg. Du har vel hørt Historien om Mørks Frieri?“

„Ja desværre!“ sukket hendes Datter.

„Og jeg er ræd for, at jeg har stor Skyld i dette, som er hændt,“ vedblev hun. „Jeg er ræd for, at jeg har været en svag og forblindet Moder. Vær oprigtig Petronelle, har ikke det ogsaa været din Mening?“

„Jeg vil ikke nægte, at jeg synes, at vi ældste Søskende fik en bedre og strengere Opdragelse end Søster Anne Marie,“ sagde Madame Meyer.

„Men alligevel — jeg har aldrig hørt andet end at hun blev anset for en sød, beskeden og velopdragen ung Pige,“ sagde hendes Mor. „Kan du forstaa, hvordan hun kunde finde paa det.“

„Ja, desværre,“ sukket Madame Meyer.

„Det er min Pligt at sige det: Søster Anne Marie er ganske forfalden til Romanlæsning, ganske forfalden!“

„Det ogsaa!“ stønnet Madame Lauritsen og sank tilbage i Puderne.

„Ja, hun har jo ikke nogensinde faaet læse en helt tilende, men det er ikke hendes Skyld. Jeg kan gemme Romanbogen, hvor jeg vil, saa finder hun den og begynder at læse i den. Jeg kan forsikre Mor, at jeg gjør mig store Bebreidelser nu, fordi jeg har tiet med det.“

„Staar det i Romanbøgerne om unge Piger, som kuller sig til i Ansigtet?“ spurgte Madame Lauritsen.

„Ikke det just, men det er ikke noget galt at forelske sig efter sit eget Sind og sætte sig op mod Forældrene, ja det berømmes igrunden som rigtig romantisk og storartet.“

„Og denslags har hun faaet læse hos dig!“ sagde Madame Lauritsen strengt. „Petronelle, jeg maa sige du forbauser mig!“

Madame Meyer bøiet skyldbevidst sit Hoved.

„Jeg erkjender, at jeg har begaaet en stor Feil ved at tie med det,“ sagde hun.

„Men hvorfor skal du bestandig have Romanbøger hos dig?“ sagde hendes Mor. „Jeg troede ikke, at en ærbar og gudfrygtig Kone læste denslags. Jeg har aldrig læst andet end en Salme om Aftenen og lidt i en gudeilig Bog Søndags Eftermiddag og saa Avertissementerne i Norske Intelligenssedler.“

„Mor maa huske paa, at jeg har haft en tung Skjæbne,“ sagde Madame Meyer undskyldende. „Jeg havde fæstet mit Hjerte til den Person, som mine kjære Forældre selv havde bestemt for mig — som min Pligt og Skyldighed var. Da det saa behaget mine kjære Forældre, at alt skulde være forbi mellem os, saa forekom det mig som en ufattelig Ulykke.“

„Bebreider du os, at du nu sidder i stor Velstand, istedetfor at være gift med en Øde-land, som vilde endt med at bringe sig selv og sin Familie til Betlerstaven?“

„Det være langt fra mig at bebreide mine Forældre noget!“ sagde Madame Meyer. „Men i Ungdoms Uforstand sørget jeg dengang og syntes, at det var forbi med al Lykke for mig i denne Verden. Og i mit Ægteskab maatte jeg friste den tunge Skjæbne

at miste mine tre Børn i Kopperne. Mor har havt den samme Sorg, det ved jeg nok, men jeg mistet alle de, jeg havde. Jeg har ingenting at bebreide mig, det er en stor Ting og en Trøst i al Ulykke. Jeg var en lydig Datter og en lydig Hustru. Skjønt jeg tog salig Meyer med Had og Afsky i mit Hjerter, saa var jeg trofast og taalmodig, men i alle de Aar, han var syg og skrøbelig, saa vænnet jeg mig til at læse i Romanbøger. Det var en Opmuntring og et Tidsfordriv, som jeg syntes, at jeg ikke kunde undvære. Skulde jeg ikke kunne unde mig det?“

„Romaner er Gift,“ sagde Madame Lauritsen.

„Ja, det er de,“ indrømmet hendes Datter. „Og det er farligt for en ung Pige at begynde paa dem, det har jeg sagt til Søster Anne Marie paa det alvorligste.“

Lauritsen kom ind for at se til sin Kone.

„Ja, nu skal du faa høre nyeste nyt, Mutter,“ sagde han. „Jomfru Frandsen var i Kramboden og havde Posen fuld. Hvad siger du om det, at vor Svigersøn Amtmanden vil have Røgeværelse? Mandfolkene skal ikke faa Lov til at sidde og røge i Fred og

Ro i sin egen Stue! Skulde nogen hørt Mage til Naragtighed? Hele Byen ler ogsaa af det!“

„Svoger Amtmands Pertentlighed gaar vel vidt,“ sagde Madame Meyer. „Han er for fin for os norske!“

„Det er vel saa en udenlandsk Mode,“ mente Madame Lauritsen.

„Ja, du er rent forgabet i din fine udenlandske Svigersøn, du Mutter.“

„Hvad skal det betyde at indføre udenlandske Moder her?“ sagde Madame Meyer. „Tænk om en Mand kom hid fra Tyrkerne og vilde indføre den Mode at spise Mennesker.“

„Man holder det for en Fabel nu, at Tyrkerne spiser Mennesker,“ sagde Lauritsen.

„Gjør man det?“ sagde hun. „Ja, man ved ikke, hvad man skal tro om nogen Ting mere. Jeg købte nylig en liden Bog, som heder Tanker om Underjordiske, om Gjen-gangere, om fornuftige Skabninger i Havet, om Byttinger. Den tænkte jeg kunde kanske være ganske nyttig at læse nu, for det gaar ikke an at være alt for gammeldags og bondsk for dannede Mennesker.“

„Det er en underlig Tid vi lever i,“ suk-
ket Madame Lauritsen.

„Og det andet var, at gamle Jensen skal
reise udenlands for at faa sat ind Tænder.
En Mand i hans Alder sætte ind Tænder!
Blir ikke Menneskene mere og mere nar-
agtige! Han maa vel tænke paa at fri til en
ung Pige, siden Forfængeligheden har taget
en saan Overhaand med ham. Jeg skulde
bare ønske, det var Anne Marie han tænkte
paa.“

„Hun har nok skræmt væk alle solide
Friere!“ sukket Mor Lauritsen.

Det viste sig snart, at Madame Lauritsen havde ærgret sig en Gulsot paa Halsen. Doktoren gav hende en Medicin, som hun i al Hemmelighed bad gamle Karine slaa i Rendestenen, for naar det var Gulsot, saa vidste hendes gode Veninder et bedre Raad til at blive Sygdommen kvit. Hun skulde nemlig drikke en Dram med en gul Silketraad i hver Morgen — — — —

To Dage itræk havde Løitnant Meisner laant en Hest og redet udover Egebergveien i det Haab, at han skulde møde Anne Marie, naar hun kom hjem fra Moss.

Gaardsgutten, som skulde hente hende, havde Befaling fra gamle Lauritsen om at Hesten skulde være godt udhvilet, før de gav sig paa Hjemveien, derfor blev det en Dag senere end Løitnant Meisner havde beregnet.

Men næste Dag var han bare kommet op paa Egeberghøiden, da han fik se Slæden.

Han synes aldrig han havde set hende saa yndig. Hun sad godt og varmt indpakket med Forværks Kaabe og Fodpose, og paa Hovedet havde hun en Fløiels Reisehætte med Graaværk om og Forværk indeni. Kjøreturen i den friske Luft og den varme Paaklædning havde givet hende igjen hendes sædvanlige røde og hvide Farve, og da hun saa, hvem det var, som kom ridende, blev hendes Farve endnu mere forhøiet.

I det samme hoppet et Ekorn fra en Gren til en anden saa Snefnuggene drysset fra Grenene.

„Goddag Jomfru Anne Marie!“ raabte han imod hende. „De ser hvem jeg kommer ifølge med: det yndigste Dyr i hele Skoven, og da kan De ogsaa vide, at det er gode Tidender jeg kan bringe. Det er en ganske ufarlig Sygdom Madame Lauritsen har, og hun er i god Bedring.“

„Jeg takker Monsieur for de gode Efterretninger!“ sagde Anne Marie og saa taknemlig paa ham.

Han red hen til Slæden, og Gutten stanset Hesten — lidt uvis, om han burde gjøre det.

„Aldrig har jeg set et saa deiligt Syn!“ udbrød Løitnant Meisner med Varme, men han stanset, for Anne Marie havde seet forfærdet paa ham og derefter paa Gutten, som kjørte.

„Som denne Vinterdag,“ fortsatte han. „Og jeg maa glæde mig over den blaa Himmel, som hvælver sig over os og over Slæden med sin dyre Byrde, som kommer glidende mellem Trær, mens Ekornen danser og leger om den. Og jeg maa sige det, yndige Jomfru, saa leger ogsaa Haabet i mit Sind!“

„Ja, saa leger Haabet,“ gjentog hun hviskende.

Gutten vidste ikke rigtig, om Husbond likte dette her. Han skjønte nok, at de snakket om Ekornen, men han syntes, at Løitnanten hørtes svært forlibt ud. Han snudde lidt paa Hovedet og sendte dem et forskende Blik.

„Jeg vil ikke opholde Dem mere,“ sagde Løitnant Meisner. „Jeg forstaar De maa længes efter med egne Øine at overbevise Dem om, at det er som jeg siger. Men jeg

vilde ikke undlade at melde Dem den gode Efterretning, da jeg saa uventet mødte Dem her.“

„Jeg takker Dem engang til, nu kan jeg med et let Hjerte fortsætte Reisen,“ sagde Anne Marie.

„Bare et eneste Ord, allerskjønneste Jomfru!“ sagde Løitnant Meisner. „Se, hvor Ekornen sidder og ser nysgjerrig paa os med sine smaa blanke, sorte Øine. Tør vi ikke tage det for et godt Varsel, at det lille Lykkedyr er tilstede ved vort Møde?“

„Jeg tager det for et godt Varsel!“ sagde Anne Marie og saa ham fast i Øinene, mens hun blev blussende rød, for hun syntes det var ligesom hun havde givet ham sit Jaord.

„Hvid som Sne og blaa som selve Himlen vil denne Dag staa for mit Minde i al Evighed!“ udbrød han. „For Haabet tændtes i min Sjæl i denne Dag!“

„Og jeg vil bede min Fader købe en tæm-met Ekorn til mig — til en Erindring om det første gode Varsel!“ hvisket hun.

Han lagde Haanden paa Hjertet og hilste ærbødig til Afsked.

Anne Marie hørte Hesten galoppere i mod-

sat Retning, idet hun kørte videre, men han maatte snart have vendt, for hun blev ved at høre Hestens Hovslag paa den frosne Jord i Frastand. Og hun sad og smilte, det fjerne Hestetrav var som en Musik, som ledsaget hendes Tanker og Fremtidsdrømme.

Men da de kørte ind i Byen hørte hun ikke længere Heste-Trampen efter sig, og hun var taknemlig, fordi han var bleven tilbage. Hun vidste jo, at naar de kom forbi Hospitalet vilde alle Jomfruerne komme til Vinduerne, saasnart de hørte en Rytter og en Slæde udenfor, og det vilde heller ikke være hyggeligt at passere Bispegaarden omtrent samtidig med en ung Løitnant.

Da Anne Marie kørte ind af Porten, kom hendes Far springende ud for at møde hende.

„Aa Kors, hvor stor Sorg du har gjort os Anne Marie!“ sagde han. „Alle Mennesker ved, at du har kullet dig i Ansigtet, og det er af Græmmelse over det, at din Mor er blit syg. Men du faar være velkommen hjem alligevel da, Barn. Og skynd dig ind til din Mor.“

Han havde hjulpet Anne Marie ud af

Slæden og Fodposen og vilde følge hende ind.

Hun var hvid i Ansigtet og stum af Forfærdelse, og da han vilde tage hende med sig ind, forsøgte hun at gjøre Modstand, men han tog hende bare i Armen og trak hende med sig, idet han opmuntrende sagde: „Du kan ligesaa godt springe i det som krybe i det, Barnet mit.“

Anne Marie havde aldrig seet sin Mor sengeliggende efter Klokken 5 om Morgen, og da hun saa hende ligge der indenfor de grønne Sengeomhæng gul som en Citron i Ansigtet, syntes hun, det saa ud, som hendes Mor var mere død end levende.

Hun kastet sig grædende ned foran Sengen.

Madame Lauritsen havde havt god Tid til at tænke over, hvad hun vilde sige til sin Datter, som havde gjort sine Forældre saa stor Sorg, men i dette Øieblik glemte hun det igjen.

„Jeg vil ikke gjøre dig Bebreidelser nu, Guldet mit,“ sagde hun med svag Stemme, „jeg vil bare sige dig, at din Opførsel blir en Pind til min Ligkiste.“

En Dag, som Madame Meyer kom hjem, meldte en af hendes Piger, at Huslæreren hos hendes Broder Seigneur Jeronimus Lauritsen var kommet med et Brev til hende og sad og ventet paa hende i den bedste Stuen, hvor Pigen havde lagt i Ovn.

„Det havde da ikke været nødvendigt heller,“ sagde Madame Meyer, „Monsieur Juel er nok ikke vant til at bli gjort stor Krus af. Nu koster simpel Granved 3 Mark Favnen. Men Dere Piger driver det samme Sløseri med Veden lige godt. Jeg kommer til at købe mig arm paa Ved!“

Hun gik lige ind uden at tage af sig Reisetøiet for at høre, hvad det var for et Budskab hendes Broders Huslærer havde til hende. Hun var iført rød Damaskes Kaabe med Sølv Hager og sort Fløiels Kyse

med brede Kniplinger om og tog sig stase-
lig ud.

Monsieur Juel havde hørt, hvad hun havde
sagt, kunde hun skønne, da han var saa
rød i Kinderne.

Det var en Indbydelse fra Jeronimus Lau-
ritsen til Barsedaa og Spørgsmaal om hans
kjære Søster vilde være Gudmor igjen, siden
det forrige af hans Børn, som hun havde
været Gudmoder til, var død.

Huslæreren var paalagt at vente paa Svar.
Madame Meyer samtykket beredvillig.

„Saa har jeg et Spørgsmaal fra mig selv
personlig til Madamen,“ sagde han.

„Jasaa,“ sagde Madame Meyer og saa ikke
just opmuntrende paa ham, for hun tænkte
„Er det nu et Frieri igjen?“

„Det er et meget vigtigt og skjæbnesvan-
gert Spørgsmaal,“ vedblev han. „Vil ikke
Madamen sidde ned og høre paa mig i Ro,
istedetfor at staa saan paa Farten?“

„Er det, hvad jeg tænker, Monsieur Juel,
saa lad heller det Spørgsmaal fare,“ sagde
hun.

„Nei, det gjælder min hele Fremtid og
Lykke,“ sagde han. „Madamen agter natur-

ligvis at indgaa i Ægteskab igjen, hvorfor kan da ikke jeg ligesaa godt bli den lykkelige udvalgte som en anden?“

„Jeg er saa kjed af dette Overhæng af Friere,“ sagde hun utaalmodig. „Jeg maa gifte mig igjen snart, bare for at slippe det.“

„Da kunde det jo stemme, Madame,“ sagde han smilende. „Jeg er af god Familie, men en ublid Skjæbne har forfulgt mig hidtil. — Sult og Savn har været min Lod fra Vuggen af. Min Fader var Sorenskriver, men fjorten Børn og flere andre Uheld, saasom Ilds-vaade og Sygdom paa Kreaturerne gjorde det kummerligt for os. „De maa ikke tro, at jeg kan lade alle disse spise sig mætte,“ sagde min Mor engang. Vi var saa forfulgte af Uheld med Kreaturerne. Folk mente, at det var en Trøldkjærring, som satte ondt for os. I vor oplyste Tid skjønner vi jo, at det ikke var saa, men i min Barndom var Trolldom og Hexeri i fuld Flor omkring paa Landet.“

„Deres Forældre maa have havt Fiender, som vilde dem ondt,“ sagde hun. „Onde Mennesker har stor Magt, selv om de ikke kan hexe nu mere.“

„Det har de,“ sagde han, „men heldigvis er det ogsaa gode Mennesker, som har Magt til at gjøre godt. I mine Øine er Madamen en Engel, som Forsynet har sendt paa min Vei, udrustet rigelig med Penge for at gjøre al min Trængsel tilende.“

„Hvorledes gik det Deres Forældre?“ spurgte hun. „Blev det bedre for dem?“

„Nei, min Far døde fra Enke og 14 uforsørgede Børn, og min Mor døde af Sorg kort efter. Saa blev vi spredte for alle Vinde. Jeg var 5 Aar dengang og kom som Pleiesøn til en fjern Slægting, som bestemte, at jeg skulde studere. Da jeg var 6 Aar, begyndte jeg paa Latin. Men jeg var ikke lærenem, saa Madamen kan selv tænke, hvorledes det gik; det var Prygl og atter Prygl! Ja, jeg kan trygt sige, at jeg har faat mere Prygl end Mad! Og saa var min Pleiefar ondskabsfuld nok til at lægge Riset i Saltlage, Madame!“

„Det maa De ikke kalde Ondskab, Monsieur!“ sagde Madame Meyer. „Kanske en lidt for vidt dreven Nidkjerhed. Og De burde takke ham i hans Grav for en god Opdragelse!“

„Nei, det var for meget af det gode, Madame!“ sagde han. „Jeg siger ikke andet, end at Prygl hører til, men Alles mit Masen, som Tysken siger. Og saa var det for lidet Mad.“

„Hvor blev det af Deres Søskende?“ spurgte hun.

„Jeg ved ikke,“ sagde han. „Jeg har aldrig seet nogen af dem siden den Dag, jeg blev sat i Slæden og kjørt afsted af en fremmed Mand. Om jeg traf nogen af dem, vilde jeg ikke kunne kjende dem igjen. Det er som jeg siger, Madame: en ublid Skjæbne har forfulgt os. Men jeg har altid haft den Forvisning, at engang skulde det bli forbi med Trængslerne. Det Aars Tid jeg har været hos Seigneur Jeronimus Lauritsen har igunden været min bedste Tid. Men endnu har jeg ikke kunnet lægge mig op saa mange Penge, at jeg kan reise til Kjøbenhavn og fortsætte mine Studeringer. Uheldet har igjen været ude! Jeg havde endel Penge i Papirsedler for en 5 Aar siden, og da jeg ikke vidste noget sikkert Sted at gemme dem, havde jeg puttet dem langt ind i Ovnsrøret paa Kakkellovnen i mit og mine Elevers Værelse. En

Huslærer som flakker om fra Sted til Sted kan jo ikke grave ned Penge heller, og man trækker jo ikke om med et Chatol heller i min Stilling. Hvad sker, tror De, Madame? Jo, skjønt det er midt paa Sommeren, saa kommer min Madmor ind paa mit Værelse med Fyrtøi og tænder op i Ovnens for at brænde sin Datters Kjærlighedsbreve, som hun havde opdaget! Datteren havde forlovet sig paa egen Haand, men Forældrene havde bestemt hende for en anden. Forat Tjenerne ikke skulde faa Nys om Sagen, skulde hun vælge mit Værelse, mens jeg var ude. Det kan man kalde Skjæbne!“

„Datteren var kanske alligevel den ulykkeligste, Monsieur!“ sagde hun.

„Hende havde jeg ingen Medlidenhed med,“ sagde han leende. „De ser jeg er en ærlig Mand, Madame, jeg gjør det ikke bedre, end det er med mig. Det kunde ikke være nogen anden Grund for Madamen til at vælge mig end Ønsket om at gjøre en god Gjerning.“

„Man pleier ikke at gifte sig af den Grund, Monsieur Juel!“ sagde hun.

„En ædel Karakter kunde vel det,“ sagde han, „men vis mig iallefald en Gunst,

Madame, svar mig ikke før om tre Dages Tid.“

„Jeg forstaar ikke, hvad det skulde være godt for,“ sagde hun.

„Lad Sagen være uafgjort, naar vi træffes i Barnedaaben, det er hyggeligere for begge Parter.“

„Som De vil,“ sagde hun.

Næste Dag gik Madame Meyer til sin Laugværge og sagde, at hun havde tænkt at understøtte Huslæreren hos sin Broder, saa han kunde reise til Kjøbenhavn og fortsætte sine Studeringer.

„Det er mit bestemte Raad: lad den Fugl flyve, min kjære Madame Meyer!“ sagde Laugværgen.

„Men man bør jo gjøre en god Gjerning af og til,“ sagde Madame Meyer. „Det er da bare vor simple Pligt.“

„Nei, det er ligesom mod Naturens vise Anordning, at et Fruentimmer hjælper og beskytter en Mand,“ sagde han, „og hun vil aldrig have andet end Ubehageligheder til Tak for det. For det første vil han bestandig tro, at hun er opover Ørene forelsket i ham.“

„Det vil Monsieur Juel neppe tro,“ sagde hun.

„Madamen har kanske alt git ham en Kurv? Men han vil tro det lige godt og aldrig give Dem Fred for sit Frieri. Og for det andet, saa vil alle andre tro det og le af det.“

„Det er vist sandt,“ sagde hun, „og jeg vil nødig udsætte mig for Latter.“

„Og for det tredje, saa vil Madamen bli overhængt med Bønner om Hjælp, naar det kommer ud, at De giver ud Penger til den-slags, for alle tror, at et Fruentimmer er let at narre. Og for det fjerde, saa er det umulig for et Fruentimmer at vide, hvem som bør hjælpes eller ikke. Og for det femte —.“

„For det femte, saa vil De aldrig, at jeg skal gjøre nogenting, Monsieur Olsen,“ sagde hun smilende.

„Ganske rigtig, Madame, ganske rigtig!“ sagde han. „Hold Dem i Ro og spar Deres Penge!“ — — —

Det var en talrig Skare af Slægt og Venner, som var forsamlet i Barnedaaben hos Seigneur Jeronimus Lauritsen ude i Asker.

Seigneur Mørk havde undslaaet sig og skyldt paa Gigten, som var blit værre efterat Kulden var kommet i Veiret.

„Han har ikke glemt den Fornærmelse,

som er tilføiet ham,“ sagde Madame Lauritsen sukkende. „Alt Haab er ude paa den Kant. Jeg er ræd for, at du ikke blir gift!“

Anne Marie var ogsaa meget bekymret — ikke over at alt Haab var ude paa den Kant, — men naar det hun havde gjort, var saa urigtigt, og upassende og ukvindeligt, saa var hun angst for, at Løitnant Meisner havde mistet al Agtelse for hende.

Han var i Barnedaaben.

Broder Jeronimus havde nylig gjort Løitnantens Bekjendtskab og likte ham godt, — at denne Indbydelse var hans Mor saa lidet til Behag, havde han ikke Anelse om.

Det var første Gang Madame Lauritsen var ude efter at hun var blevet bra af sin Sygdom.

Løitnant Meisner og Anne Marie fik ikke tale sammen, det sørgede Mor Lauritsen for.

Da de Unge begyndte at lege, sagde hun: „Jeg gaar op paa Gjæsteværelset og hviler lidt. Du kan følge med mig, Anne Marie.“

Medens hendes Mor sov, sad Anne Marie og læste i en sørgelig Vise om Axel Thorsen og Valborg og græd over de ulykkelige Elskende.

Hendes Broderdatter, en næsten 15 aarig Pige, kom op paa Gjæsteværelset og spurgte hviskende, om Farmor vilde komme ned og drikke The. „For vi skal have The med mange deilige Kager til,“ sagde hun. „Og er ikke Farmor glad i Honning i Theen?“

„Jo, men det er kanske bedst at vente lidt med at vække hende,“ sagde Anne Marie. „Har dere det morsomt nede, Abigael?“

„Javist har vi det morsomt,“ sagde Abigael og kom nærmere og tilføiede hviskende: „Jeg skal betro dig en dyb Hemmelighed; jeg er lovet bort til en Mand, som skal komme hid næste Søndag for at se paa mig. Han er i Udlandet nu for sin Uddannelse. Det er Far og hans Far, som har afgjort det.“

„Er du glad for det?“ spurgte Anne Marie.

„Jeg ved ikke, men Mor siger, at jeg kan være stolt over, at jeg er bleven saa tidlig forlovet. Jeg er jo ikke 15 Aar førend til Vaaren. Du blir længe hjemme hos dine Forældre, Anne Marie.“

„Ja, jeg blir 19 Aar i næste Maaned,“ sagde Anne Marie. „Har du hørt noget om mig, du?“

„Javist har jeg det,“ sagde Abigael smi-

lende. „Og jeg forstaar ikke, hvorledes du kunde faa Mod til det!“

„Jeg forstaar det ikke selv heller,“ sagde Anne Marie, „men jeg var fortvilet. Og nu tror Mor, at jeg ikke blir gift.“

„Er det derfor du er saa bedrøvet kanske?“ spurgte Abigael og saa paa sin Tantes forgrædte Øine.

„Jeg læser en saa sørgelig Vise,“ sagde Anne Marie undvigende.

„Vi har en Vise til om Habor Kongesøn og stolt Signe-Lild. Far kjøbte dem til Mor, forat hun skulde have noget at læse, medens hun laa. Den kostet 6 Skilling og den anden 2 Skilling.“

„Hvad er det for en Hvisking og Tisking paa dere?“ spurgte Madame Lauritsen pludselig.

Abigael sagde, hun kom for at spørge om Farmor vilde komme ned at drikke The.

Saa gik de ned sammen alle tre.

Enhver kunde se, at Madame Lauritsen ikke var i sit Es endnu. Og da hendes Søn meddelte Forældrene, at Abigael skulde forloves om et Par Ugers Tid, saa var det langt fra, at det forbedrede hendes Humør.

„Det skulde bare mangle,“ sagde hun til Far Lauritsen, „vor Sønnedatter skal blive forlovet, medens vor Datter gaar der uforlovet!“

Da de reiste hjem, var Anne Marie i lige stor Uvished om, hvad Løitnant Meisner syntes om hendes Opførsel. Han havde nok seet blidt paa hende, men deraf kunde hun jo ikke vide, om han havde den samme Agtelse for hende som før.

„Det var svært saa kjæphøi Huslæreren var idag,“ sagde Madame Lauritsen paa Hjemveien til sin ældste Datter. „Han har ellers været et pent, beskedent ungt Menneske.“

„Var han kjæphøi?“ spurgte Madame Meyer forskrækket. „Han gaar vel aldrig og indbilder sig noget?“

Da Huslæreren kom til hende næste Dag, sagde hun til ham: „Jeg har hjertelig ondt af Dem, Monsieur Juel, og vilde gjerne hjælpe Dem lidt, saa De kunde fortsætte Deres Studeringer, men mere end 20 Daler kan jeg ikke afse for Øieblikket.“

Hun kom med Nøgleknippet og vilde til at aabne et Chatol, men han tog hende i Armen, just ikke saa lempelig, syntes hun, og trak hende væk fra det.

„Lad det være, Madame,“ sagde han.

Hun saa forvirret paa ham.

„Hvordan er det De vover at behandle mig, Monsieur Juel?“ sagde hun. „De tager mig i Armen som om jeg skulde være en uskikkelig Unge!“

„Og hvordan har De behandlet mig, Madame?“ sagde han med pludselig lynende Øine. „Det kan gaa op i op! De tror, at jeg ingen Stolthed har, fordi jeg maa finde mig i Ydmygelser fra Solen staar op og til den gaar ned! Men det er tvertimod, Madame! Min Stolthed, som bestandig blir saaret, den er blit som en øm Byld, som Hvermand kan fingre ved! Og den Dag jeg ikke længer behøver at finde mig i alting, den Dag vil jeg ikke taale det alller ringeste! Jeg er kommet for at faa Deres Svar, Madame, paa det Spørgsmaal, om De vil blive min Ægtehustru?“

„Det er for stor Aldersforskjel, Monsieur Juel,“ sagde hun spag i Stemmen. „De er 30 Aar og jeg er 42 Aar. Jeg havde ikke tænkt at tage en Mand, som er yngre end mig selv.“

„Men Madamen er trind og svulmende som en Rose og har ikke den fineste Rynke i Ansigtet, og se hvor dybe Furer jeg har i Panden!“

„Det er sandt,“ sagde hun og saa paa ham. Hans Øine var saa mørkeblaa, at de syntes sorte, der var smaa Furer i Øienkrogene, Brynene var fint tegnet.

Han smilte uvilkaarlig, mens hun tog ham i Øiesyn. Hun tænkte, at dette Ansigt med de regelmæssige Træk maatte være næsten fuldkomment og en Model for en Maler. Før havde hun bare lagt Mærke til, at han havde en brun, luvslit Frak. Hun saa paa de dybe Furer, som trak sig opover ved hvert af hans fint tegnede Øienbryn.

„Jeg ser, at De har døiet meget ondt, Monsieur,“ sagde hun.

Et stort Smil lyste over hele hans Ansigt.

„Men nu vil det snart være forbi med min Trængselstid, Madame,“ sagde han. „Det føler jeg en Forvisning om.“

„Giv mig en Uges Betænkningstid“, bad hun saa bønligt, som om hun bad om en stor Gunst.

„Det gaar jeg gjerne ind paa!“ sagde han.

„Paa Gjensyn, Madame!“

„Paa Gjensyn, Monsieur Rasmus Juell!“ sagde hun.

Tre Dage efter gik hun til sine Forældre

og sagde, at hun tænkte saa smaat paa at gifte sig med Monsieur Juel, som var Huslærer hos hendes Broder Jeronimus.

Madame Lauritsen mistet Maal og Mæle af Forbauselse, men snart tog hun sin Mon igjen, og begge Forældrene spurgte, hvorledes hun kunde falde paa noget saa urimeligt?

„Jeg gjør en god Gjerning ved det,“ sagde Madame Meyer.

Men da sagde Forældrene, at var det for at gjøre en god Gjerning, saa kunde hun gifte sig med Stodderkongen eller med Nils Vedhugger, som nu var blit saa støl og medtaget af Gigten, at han snart ikke kunde røre sig.

Men Madame Meyer smilte og sagde: „Desuden tror jeg, at Monsieur Juel har forhexet mig, da han tog mig i Armen forleden.“

„Aha, slap det derud!“ sagde Far Lauritsen. „Da kan vi ligesaa godt opgive alle vore Overtalelser først som sidst!“

Men Madame Lauritsen gav sig ikke saa let, hun forsøgte at tale sin Datter til Fornuft hver Dag siden, men der var en stiltfærdig Modstand hos Madame Meyer, som ingen kunde rokke.

A bigaels Kjæreste var ventende hjem fra London hver Dag, og hos Seigneur Jeronimus begyndte man saa smaat at forberede sig til Forlovelsesselskabet.

Madame Lauritsen var glad for hver Dag, som hun hørte at Skibet endnu ikke var kommet frem, men en Dag havde hendes Søn været inde og sagt, at han mente at høitideligholde Forlovelsen en Uges Tid efter, at hans tilkommende Svigersøn var kommet til Byen.

„Hørte du det, Fatter, om en Uges Tid skal vi lade den Tort overgaa vor Datter, at hun maa gaa uforlovet i Forlovelsesselskabet for sin egen Broderdatter! Kan vi ingenting gjøre for at forhindre en saadan Skam og Skandale? Det er som det er Ild i mig, jeg synes, at noget maa gjøres! Jeg

under Abigael alt godt, men først naar hendes Tid kommer, og alt er i den rette Orden! Har først Anne Marie en forlovet Broderdatter, saa vil hun bli regnet for gammel. Har du ikke et fornuftigt Ord at sige da, Fatter? Men bebreid mig bare ikke, at vi ikke tog Larsen, for mit Humør er ikke saa, at det taaler stort mere nu om Dagen.“

„Nei, Larsen nytter det nok ikke med nu,“ sagde Lauritsen, „kan du gjætte, hvad han sagde forleden Dag? „Ja, nu kan du nok faa beholde din Datter, Far Lauritsen, hun skulde jo være saa rent for god for os allesammen, jeg tænker ikke der findes en Mand, som passer for hende, det er bedst, at du lader hende blive gaaende der.“ Jeg har ikke villet fortælle dig det før, men jeg synes det er lige saa godt, du ved det, at alt Haab er ude paa den Kant ogsaa.“

„Spot og Skade følges ad, det er den gamle Historie,“ sagde hun, „men nu spørger jeg dig en Gang til, kan vi ingenting gjøre?“

„Vi kunde jo faa Jeronimus til at udsætte Forlovelsesselskabet en Par Ugers Tid,“ sagde han, „men det er jo bare Galgenfrist.“

„Men gjør det alligevel,“ sagde hun, „lad

os sige 2 Uger, hendes Mor vil ikke blive blid, men det faar være det samme.“

Lauritsen reiste samme Eftermiddag ud til sin Søn Jeronimus og fik ordnet Udsættelsen, og han kunde komme hjem og sige, at det var gaaet efter Ønske, „men det er jo bare en Galgenfrist,“ gjentog han. „Nu vilde en Frier være som sendt fra Himmelen!“

Og næste Dag gik han og gjentog: „Nu vilde en Frier være som sendt fra Himmelen!“

Men hele den næste Dag gik uden at nogen kom. — — —

Løitnant Meisner gik i dybe Grublerier og studerte paa, hvad han skulde gjøre. Da mødte han Jomfru Frandsen, han vidste, at hun gik ud og ind hos Lauritsen og vidste Besked om alting, derfor hilste han meget venskabeligt paa hende og spurgte, om hun ikke vilde være med ind til en Sukkerbager, som boede lige i Nærheden. Hun takket. Livet bød ikke paa saa mange Goder, at hun kunde sige nei til nogen. Hun havde stillet op en Placat i sit Vindu, hvorpaa hun havde skrevet: Information i Blomster og Netheder. Dermed tjente hun ikke stort mere end Salt til Maden, sagde hun. Og hun var ingen

St. Hansblomme, men hun kunde godt og vel været hans Mor, saa det kunde ingen finde paa at opholde sig over det.

Hun fortalte da ogsaa løst og fast fra Lauritsens, deriblandt hvad hun havde hørt af Abigael, at Madame Lauritsen troede, at ingen vilde have Anne Marie efter den Historien med Sodflekkerne.

Jomfru Frandsen troede, at Løitnant Meisner pludselig var blevet gal, for han tog hende om Livet og begyndte at danse rundt med hende inde i Sukkerbagerens trange Butik.

„Jeg skal aldrig mere gaa til en Sukkerbager med en Løitnant,“ sagde hun bestandig siden, naar hun fortalte det.

Men Løitnant Meisner gik sporenstregs til Monsieur Olsen, som havde været hans Fadder og en Fætter af hans Mor. Han havde faaet en Indskydelse, for nu syntes han, at han begyndte at se, at det var som han havde tænkt hele Tiden: Skjæbnen havde bestemt ham og Anne Marie for hverandre.

Han fortalte sin Gudfader, at han var i den Stilling, at han trængte en Vens Bistand og Hjælp og derfor vilde henvende sig til Monsieur Olsen, som paa en Maade var

hans Onkel og dertil havde staaet Fadder til ham.

Monsieur Olsen afbrød ham og sagde: „Fordi jeg er din Gudfar, synes jeg, jeg har lidt Forpligtelser.“

„Tusind Tak, kjære Gudfar,“ afbrød Løitnant Meisner ham med Varme.

„Jeg synes, jeg har Forpligtelse,“ gjentog han, „til at læse dig Teksten for din tankeløse og barnagtige Opførsel! Hvorfor gjorde du ikke dine Hoser grønne hos Enkemadame Geberlein, som alle kunde se, havde et godt Øie til dig? Var det ikke din ligefremme Pligt og Skyldighed? Heder det ikke udtrykkelig, at en Officer skal ved sit Giftermaal forbedre sin Stilling? Heder det ikke endvidere, at Hans Majestæt derfor har udstafferet sine Officerer med smukke Uniformer, forat de ved alt det, som hører Uniformen til skal gjøre Indtryk paa Fruentimernes Hjerter, saa at det skal falde Office-erne lettere at faa en Kone, som kan forbedre deres Kaar? Hvorfor har du ladet Ole Foss snappe hende bort lige for Næsen paa dig?“

„Fordi han var min gode Ven og Kame-

rat, som bad mig overlade Enken til ham,“ sagde Løitnant Meisner, „og jeg er ikke den, som siger nei til en god Ven. Nu er der indtruffet noget, som gjør, at jeg ikke heller kan tage nogen anden Enke, om der skulde være en at faa. Jeg elsker nemlig en ung Jomfru, som jeg trygt tør sige ikke har sin Lige i Dyd og Deilighed, og det var i den Anledning, at jeg tænkte, at De kanske kunde give mig en Haandsrækning.“

„Jasaa,“ brummet Olsen, „det skulde være morsomt at høre, hvad du mener med det?“

„Ja, først maa jeg bede Dem ikke tage mig ilde op, hvad jeg siger,“ sagde Meisner, „denne unge Jomfru er Seigneur Lauritsens yngste Datter.“

„Aha!“ sagde Olsen, „hende kan du skyde en hvid Pind efter! Jeg har selv friet til nogen af Lauritsens Døtre og den ene af dem var endda lidt koparret, men jeg var alligevel ikke god nok, og saa tror du, han tager en fattig Løitnant til Svigersøn?“

„Havde jeg været Søn af en rig Mand,“ sagde Meisner, „saa havde han nok ikke imod det.“

„Begribeligvis, men siden du ikke er det,

saa kan du slaa den Tand ud strax, Far min!“

„Men nu er der en Ting, som gjør, at jeg tror, de er lidt mere medgjørilige. Siden jeg ikke er Søn af en rig Mand, saa kunde det kanske have lidt at betyde, at jeg i allefald har en Slegtning og Gudfar, som er rig.“

„Spørg dem om det, du,“ haanlo Olsen.

„Ja, det skal jeg nok,“ sagde Løitnant Meisner, „især hvis De vil give mig et lidet Løfte om, at jeg som Deres nærmeste Slegtning —“

Løitnant Meisner stanset.

Olsen blev sprutende rød af Sinne og sagde: „Du mener kanske, at jeg skulde love at betænke dig i mit Testamente?“

„Jeg troede, at det maatte være en Glæde, at kunne gjøre to Mennesker lykkelige bare ved et lidet Ord,“ sagde Meisner spagfærdig.

Monsieur Olsen sad bare og lo: „Noget saa frækt har jeg endnu ikke været ude for!“ sagde han tilsidst.

„Jeg troede, at De kanske ikke tænkte paa at gifte Dem“, sagde Didrik Meisner undskyldende, „for hvis De var gift, da var det naturligvis en anden Sag.“

„Hør,“ sagde Olsen pludselig, „naar jeg tænker mig om, saa har jeg ikke noget imod, at du bliver giftet ind i en pen og velstaaende Familie. Jeg giver det Løfte, at jeg skal huske paa dig i mit Testamente, hvis jeg ikke gifter mig. Det kan du sige til Lauritsens.“

Løitnant Meisner sprang op og greb hans Hænder og overøste ham med Taksigelser.

„Men glem ikke at sige til ham, at gifter jeg mig, saa faar du ikke en Skilling,“ formanet Olsen, og da Løitnant Meisner var gaaet, stod han smilende og saa efter sin unge Slegtning, som tog Veien lige til Lauritsens.

„Dette er Tak for sidst, Far Lauritsen,“ sagde han. „du har forsmaaet en rig og anseet Mand, nu skal du faa en Svingersøn, som er saa fattig som en Kirkerotte! Dagen før Didrik Meisner og Anne Marie blir copulerede, skal jeg løse Kongebrev og gifte mig med min Husholderske. Det høres bedre at hede Seigneur Olsen end Monsieur Olsen. Og saa skal vi komme paa Visit, for jeg kan ikke nægte mig den Fornøielse at se det Fjæs gamle Far Lauritsen sætter op, naar jeg staar foran ham med min Kone!“

Løitnant Meisner gjorde ikke Veien lang, og han syntes selv, at Seigneur Lauritsen saa lidt mere imødekommende ud end sidst. Det var ogsaa Tilfældet, for han tænkte: „Et Frieri er ganske oplivende, selvom man siger nei“.

Da de var kommet ind paa Kontoret, sagde Løitnant Meisner: „Nu kommer jeg for tredje og sidste Gang, Seigneur Lauritsen, for at bede om Deres kjære Jomfru Datter til min Ægtehustru. Og jeg maa med det samme sige, at mine Udsigter har forbedret sig siden sidst, for Monsieur Olsen, min Slegtning og Gudfar, har sagt, at jeg kunde hilse Dem fra ham og sige, at han skulde betænke mig i sit Testamente, hvis han ikke kommer til at gifte sig. Vil De ikke tage mit Frieri under Overveielse og raadføre Dem med Deres kjære Hustru?“

„Jo, det tror jeg, at jeg faar gjøre,“ sagde Lauritsen, „det er ikke saa godt at afgjøre den Slags i en Fyk og Fei!“

Han ventet ikke en Gang til efter Aften, men gik lige ind og bad sin Kone om at faa tale i Enrum med hende.

„Løitnant Meisner er kommet igjen med sit Frieri,“ sagde han.

„Jasaa,“ sagde Madame Lauritsen.

„Jeg synes, at du smager paa det, Mutter?“ sagde han.

„Jeg ved ikke rigtig, hvad jeg skal sige,“ svarte hans Kone.

„Saa er det det, ser du,“ fortsatte Lauritsen, „at hans Udsigter har forbedret sig siden sidst, for gamle Olsen har bedt ham hilse mig og sige, at han vilde betænke Didrik Meisner i sit Testamente, saafremt han ikke kommer til at gifte sig, og naar han ikke har giftet sig hidtil, saa kan jeg ikke tro, at han gjør det herefterdags.“

„Men kan nogen tro en gammel Ræv, som Olsen?“ spurgte Madame Lauritsen mistroisk.

„Ja jeg ved ikke, hvorfor han ikke skulde gjøre det heller,“ mente Far Lauritsen, „Didrik Meisner er jo hans Slegtning og en pen og hyggelig ung Mand, som han sagtens kunde unde lidt godt.“

„Skal vi lade det staa til da?“ sagde Madame Lauritsen tvilraadig,

„Ja, vi kan jo i allefald tænke paa det en Stund,“ sagde han. „Saa er det jo Chefs-
gaarden ogsaa, som han en Gang i Tiden kan vente at faa. Saa det kan vel altid være

bedre for Anne Marie end at blive ugift, som hun vist ellers har Udsigt til.“

„Aa ja, det kan jo altid være bedre end at være ugift,“ gjentog Madame Lauritsen sukkende, „det er jo ingen, som ved stort for sig, men vi faar haabe det bedste af dette. Tror du han med Tiden kan blive General ogsaa? Jeg skulde nok have Lyst til at opleve at se Anne Marie som Fru Generalinde v. Meisner.“

„Aldeles umuligt kunde det vel ikke være heller,“ mente Lauritsen.

Dermed var Sagen i Grunden afgjort. Da Løitnant Meisner kom igjen for at faa Svar, gav hans Svigerforældre ham sin Velsegnelse.

Men Madame Lauritsen var mismodig, og Anne Maries straalende Lykke kunde neppe gjøre hende mere tilfreds med Partiet.

Madame Meyer havde faaet sin gamle Bar-
nepige med sig hjemmefra, da hun blev
gift med Meyer.

Dagen før Forlovelsesselskabet sagde hun
til hende: „Karen, jeg har den glædelige
Nyhed at meddele dig, at baade Søster Anne
Marie og jeg er blit forlovet, men det vil
ingen Forandring gjøre for dig, Karen, for
saalænge jeg selv har et Hus har du ogsaa.
Imorgen er der Forlovelsesselskab for os begge
hjemme hos mine Forældre. Søster Anne
Marie skal gifte sig med Løitnant Meisner
og jeg med Monsieur Rasmus Juel.“

Karen havde hørt paa hende i Taushed
og Madame Meyer syntes pludselig at hendes
Ansigt forandret sig, Øinene blev stive og
og som de stirret langt frem:

„Gjør det ikke!“ sagde Karen tilsidst.

„Hvad mener du?“ spurgte Madame Meyer forskrækket.

„Det er Armod og Nød ivente,“ sagde Karen.

Madame Meyer blev hvid i Ansigtet.

„Hvem af os? For hvem af os, Anne Marie eller mig?“

„Begge,“ sagde Karen, „begge.“

Da Madame Meyer var kommet sig af den første Forfærdelse, gik hun lige til sine Forældres Hus. Hun maatte have nogen at raadføre sig med.

Hun traf Anne Marie i Forstuen, smilende og lykkelig som sædvanlig.

„Min kjære Anne Marie,“ sagde Madame Meyer, „det er ikke ganske passende, at en ung Pige lægger for Dagen en saa stor Lyksalighed, fordi hun blir forlovet.“

„Jeg faar tænke paa noget sørgeligt, da!“ sagde Anne Marie og lo. „Tænk om Bjørnene og Ulvene kom ned fra Ekebergaasen og spiste os op!“

„Anne Marie,“ sagde Madame Meyer høitidelig. „Om nogle Dage gaar du i dit 20de Aar og du staar i Begreb med at foretage et meget alvorligt Skridt og saa

er du fuld af Barnagtighed og Tant og Vaas!“

Hun gik ind i Blaastuen til sin Mor, men hun kviet sig for at fortælle det og hørte adspredt paa, hvad Madame Lauritsen sagde om Forberedelserne til Selskabet.

„Saa har jeg havt Brev fra en Jomfru, som har været i Kjøbenhavn og uddannet sig,“ sagde Madame Lauritsen. „Hun tilbyder sin Hjælp og siger, at hun sætter op Kapper og Haarpynter efter „den høieste Mode og den meste franske Fasong“. Hende tænker jeg, vi faar faa fat i. Og saa vil jeg gjerne raadføre mig med dig om Maden. Fatter mener, at der ikke bør være for mange Retter, og at vi slet ikke bør overtræde Kongens Befaling, at 8 Retter maa være det høieste til Middags og 6 til Aftens, men heroppe pleier vi at blaase af Kongens Befalinger, saa for den Sags Skyld kunde der gjerne være flere. Hvad synes du?“

„Jeg synes, at 8 Retter foruden Dessert maatte kunne gjøre det,“ mente Madame Meyer.

„Først Bouillon med fine Kjødboller paa, ikke sandt?“ sagde Madame Lauritsen.

Hendes Datter nikked bifaldende.

„Ja, efter min Smag saa er ingenting som en god ærlig Steg,“ vedblev Madame Lauritsen, „der maa naturligvis ikke være sparet paa Smørret. Men efter Stegen maa der vel være endel kunstige Retter. Jeg har faaet Opskrifter paa Posteier, som høres rigtig rare og fine ud. Og saa til Dessert tænkte jeg Prinsessebudding — jeg tænker, at Portioner paa 40 Æg kan være passe til hver Vase. Og saa Krem med Bringebærsyltetøi og Krumkager og Bordstabelbakkels naturligvis. Jeg kan ikke tænke mig et Selskab uden Bordstabelbakkels. Og der skal være en Overflødighed af alting, det lover jeg! Vi kommer vel til at blive en 250 Mennesker til Middag. Jeg synes, du er saa taus, Petronelle? Hvad synes du om dette? Synes du, at det er for almindeligt?“

„Ak det er saa godt altsammen, kjære Mor,“ sukket Madame Meyer.

„Hvad er det du sukker saa for da Barnet mit?“ sagde Madame Lauritsen. „Er du ikke fornøiet med Kjæresten, eller hvad er det?“

„Aa det er en Spaadom af Karen Barne-pige, som gjør mig aldeles fortunlet,“ sagde

hun. „Jeg tror, jeg maa snakke med Far om det.“

„Far kommer strax ind og drikker Kaffe,“ sagde Madame Lauritsen. „Du kan vist gaa og tage ind Kaffeen, Anne Marie.“

Da hun var gaaet sagde Madame Meyer: „Jeg maa fortælle Mor en Besynderlighed, — det hænder stadig væk, at jeg vil kalde Monsieur Juel Hans Henrik ligesom den første. Og saa mange Aar, som det er siden! Og det Navn har ikke været i min Mund, siden den Dag det blev forbi mellem os. Første Gang det hændte blev jeg rent forfærdet. Men derfor kan Mor skjønne, hvor tungt det vilde være, om dette ogsaa skulde bli forbi.“

„Det kan saa være,“ sagde Madame Lauritsen. „Men Nød er et skrækkeligt Ord. Har du tænkt over, hvad det vil sige?“

Madame Meyer holdt Hænderne for Ansigtet og stønnet svagt.

Saa kom Far Lauritsen ind og fik vide om Spaadommen.

„Jeg liker slet ikke dette,“ sagde han.

Anne Marie gik Gjenveien tvers over Gaardspladsen fra Kjøkkenet til Forstuen med Kaffe-

brettet og i det samme kom hendes Svoger Amtmanden ind af Porten.

„Du ser saa trist ud, min Pie,“ sagde Amtmanden.

„Aa kjære Svoger, det er ogsaa trist,“ sagde Anne Marie grædende. „Søster Petronelles gamle Barnepige har spaaet os saa sørgeligt!“

„Tør dine Taarer, min Pie, tør kun dine Taarer!“ sagde han smilende. „Nu tildags er det kun Pøbelen, som tror paa Spaadomme.“

Anne Marie var let at trøste, glædestraalende fulgte hun ham ind.

Amtmanden kysset ærbødigt sine Svigerforældre paa Haanden.

„Jeg finder mine kjære Slegtninge i en nedtrykt Sindsstemning,“ sagde han.

„Jeg beder kjære Svoger om at gjentage det om Spaadomme,“ sagde Anne Marie. „Det var en saa stor Trøst at høre.“

„Jeg sagde netop til Anne Marie, at nu tildags er det kun Pøbelen, som tror paa Spaadomme,“ gjentog Amtmanden. „Alle dannede og oplyste Mennesker ler af det.“

Madame Meyer drog et dybt Lettelsens Suk.

„Da vil vi ikke tænke mere paa det,“ sagde hun. „Baade Far og Mor er kommet fra gudfrygtige og velhavende Hjem, saa vi behøver da ikke at tro alt det, som Pøbelen tror.“

Men Far og Mor Lauritsen var ikke saa lette at berolige som Døtrene, skjønt de ikke vilde lade sig mærke med det.

Anne Marie gik og tog ind Kaffeen paa nyt, — i Anledning af Amtmanden maatte hun tage Sølvkanden og det gamle Sølvbret og det bedste de havde af alting. Kaffebrødet blev baaret ind i Blaastuen.

Anne Marie havde et hemmeligt Haab om at Didrik Meisner skulde komme, og hendes Haab gik i Opfyldelse.

Amtmanden fortalte ham, at hans to Svigerinder netop havde overstaaet en stor Forskrækkelse paa Grund af Karen Barnepigens Spaadom.

„Spaadom?“ sagde Meisner og lo. „Spaadomme blaaser vi af i vor Tid!“

„Ja, Spaadomme blæser vi ad nu!“ sagde Amtmanden. „Det er ogsaa en Lykke, at den gamle formørkede Tid er forbi!“

„Tænk om vi havde levet i den gamle overtroiske Tid!“ sagde begge Søstrene.

„Saa gal havde jeg aldrig været, selv om jeg havde levet i gamle Dage, at jeg havde ladet Lykken slippe mig ud af Hænderne for en gammel Kjærrings Spaadom,“ sagde Meisner.

„Hm, du er ung Vennen min!“ sagde Lauritsen betænkt.

„Du blir da vel ikke ude af Humør for dette, kjære Svigerfar?“ sagde Meisner. „Naar der er en Plet paa Jorden, hvor man synes Paradiset er, saa har man naaet det høieste, som kan naaes i denne Verden. Jeg synes, at her i din Stue er Paradis, Svigerfar, og det samme synes vist ogsaa Anne Marie.“

Hun saa paa ham, som om hun vilde sige at det var som talt ud af hendes eget Hjerte.

„Ja, vi faar vel glæde os over de Unges Lykke, vi ogsaa da, Mutter,“ sagde Lauritsen. „Faar vi ikke det?“

„Joho,“ sagde hun med Overvindelse.

Rasmus Juel og Madame Meyer havde Bryllup, saasnart det bare kunde blive ordnet. Det var ingen Grund til at vente for dem.

Men Anne Marie og Løitnant Meisner skulde vente et Aars Tid.

Dette Aar, som var saa lykkeligt for de unge Forlovede, var en Tid, som var saa fuld af Bekymringer for Forældrene paa Grund af Rasmus Juels besynderlige Opførsel. Han havde faaet Stormandsgalskab med en eneste Gang, sagde hans Svigerfar mere end en Gang.

Naar han kom paa Visit til Svigerforældrene, kom han altid kjørende.

„Min godeste Rasmus Juel, du har nok ganske glemt at gaa,“ udbrød Far Lauritsen forarget, naar han stod inde i Stuen og saa

paa, medens hans Svingersøn satte sig i Vognen og gav Kusken sine Befalinger.

Hans Gaard paa Landet skulde rives ned og bygges om igjen, og der skulde bygges nyt Fjøs og ny Laave, og Meyers gamle Hus i Kirkegaden skulde forandres og forskjønnnes.

Svingerforældrene modtog enhver Nyhed som en Jobspost og til syvende og sidst saa kom ogsaa deres ældste Datter og fortalte, at hun og hendes Mand vilde reise udenlands.

„Jo, Pengene skal faa Ben at gaa paa,“ sukket Svingerældrene.

Madame Juel skjønte nok, at hendes Forældre syntes, at det var ødselt at reise for sin Fornøielse, men hun sagde til dem, at det var moderne nu at reise og se andre Lande.

„Ja, jeg skjønner det,“ sagde hendes Mor. „Det er i det hele taget moderne at bruge Penge istedenfor at samle Penge, som de gjorde i vor Tid. Far og jeg har aldrig været paa længere Reiser end til Moss og Drammen, og jeg syntes, det var rundelig langt nok. Men hver sin Lyst, sagde Kristen Vintapper.“

„Dere vil vel da reise med Skipper Hansen?“ spurgte hendes Far. „Han har averteret, at han agter at blive seilfærdig, naar Isen gaar op.“

„Jeg tror, at min Mand agter at kjøre over Land i Karet med to Hester for og med Forbud,“ sagde Datteren, „han siger, at det gjør de fleste Standspersoner nutildags.“

Hendes Far svarte bare: „Hm,“ og Madame Lauritsen sagde: „Jasaa“, og saa nævnte de ikke mere Reisen.

De syntes, det blev værre for hver Dag.

„Jo, nu har vi faaet Svigersøn, som siger sex, Mutter!“ meldte Lauritsen med en forbitret Latter. „Han strør Penger efter sig hver Gang, han kjører ud. Jeg synes nok, man bør gjøre det ved høitidelige Anledninger, men han gjør det til hverdags! Naar han kjører igjennem Kirkegaden, er der et Opløb, som om en Prins kom kjørende. Og det er nok ikke bare Kobberslanter, han strør om sig, nei, Sølv og Kobber efter som det kan falde sig! Jomfru Cordsen fortalte, at der skal være dem, som har fundet baade Tolvskillinger og Markstykker. Ingen skulde behøve at sulte den Dag, han

havde mødt Seigneur Rasmus Juel, pleier han at sige. Hvad synes du, Mutter, er det ikke som om vi skulde have faaet en fyrstelig Person ind i Familien?"

„Aa, vi ulykkelige Forældre!“ stønnet Madame Lauritsen, „som skal opleve at se vor Datter bragt til Betlerstaven!“

Da det begyndte at blive vaarlig, drog Rasmus Juel og Madame afsted paa sin Udenlandsreise. Løitnant Meisner skulde imedens overtage Opsynet med alle Byggearbejderne.

Da Juels kom tilbage igjen, var det netop som de var begyndt paa Forberedelserne til Anne Maries Bryllup. De nygifte skulde overtage en liden Gaard, som Lauritsen havde i Aker.

Juels havde meget at fortælle og mange kostbare Foræringer med hjem — altsammen til liden Glæde for Forældrene. Han var værre, da han kom igjen, end før han reiste, mente de, for nu vilde han indrette alting efter udenlandsk Mønster.

Gamle Lauritsen sagde det ogsaa en Gang i Fortrolighed til Madame Juel. „Kjære Petronelle, jeg har længe tænkt, at din

Mand har faaet Stormandsgalskab, er du ikke ræd for, at han skal ødelægge hele din Formue?“

„Det faar gaa, som det kan,“ svarte hun, „det tilkommer ikke mig at blande mig i min Mands Pengeaffærer.“

„Blev han bare lidt mere gal, saa kunde han sættes fast,“ sagde hendes Far prøvende, „eller skulde han ikke kunne gøres umyndig alt nu?“

Madame Juel smilte bare og sagde: „Det var ikke saa jeg mente det Løfte, som jeg gav ved Alteret.“

„Jeg skjønner, at alt faar gaa sin skjæve Gang,“ sukket hendes Far.

Den 26de September opkom de første
»klare flammende Nordlys-Fakler i
Syd-Vest. De bevægede sig fra Sønden til
Norden og fra Norden til Sønden.«

Det var Anne Marie, som havde klippet
ud det lille Stykke af Avisen og gjemt det
i Skrivemappen til en Erindring, for den
Aften var netop hendes Bryllupsaften.

Det lille Avisudklip laa der, til Papiret
var gulnet og til Silketøiet og Broderiet paa
Mappen var afslidt, og den franske Indskrift,
som var syet med Guldtraad, var halvt op-
smuldret — det var bare saavidt, det gik
an at se, at det sidste Ord havde været

Souvenir.

98sd 34603

Thane
Lieutenant Meisner.

1434 n/47

Depotbiblioteket

98sd 34 603

1650